Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُـو جُـو

ناول

ليکوال:
نصير احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق د ليکوال سره خوندي دي .

د کتاب پېژندنه

دکتاب نوم: جُـوجُـو (نـاول)

ليکوال: نصير احمد احمدي

د ليکوال برېښناليک nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

انلاين چاري: مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.com

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

څوارلس کلن هلک تندي واخیست، لاس یې وتپاوه، تشه درۍ وه، سترګې یې رڼې کړې، کېناست، له کړکۍ څخه د سپوږمۍ راوتلې رڼا پر بدنۍ لګېدله.
هلک اوبه وڅښلې، بېرته اوږد وغځېد، کړپ شو، ترلې بستري ته یې وکتل، سترګې یې رډې راوختې، خوله یې چیغې ته خلاصه کړه، نه کېده، ژبون یې وهل شوی و.
پر لاسونو یې زور راووست، د ولاړېدو سبکه یې ختلې وه.
تر څنګ یې بستري ته وکتل، هېڅ هم نه و، یو دم ولاړ شو، په کلا کې زوروره ناره راوګرځېده!
_ادي!!!

* * *

په دهلېز کې ډېر نارینه غږ واورېدل شو:
_یاالله، ملاصیب راغی.
ښځو منډه واخیستله، یوې تفدانۍ په پښه ووهله، د بلې د ټکري پیڅکه د بدنۍ په څوښکه کې بنده شوه، ټولې له کوټې ووتې.
دوه تنه راغلل، له عمره پاخه ول، غټې ژېړې لونګۍ یې ترلې وې.
یوه، د پراته هلک لاس ور پورته کړ، یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:
_نبض یې ښه دی.
لاس یې پرېښود، د هلک مخ ته یې وکتل، ورو یې وویل:
_ملک صیب! ماته خو د وبرې علامه ښکاري، شونډه یې وتلې ده.
ملک پراته هلک ته کتل....
سړي وویل:
_له څه وخته راهیسې همداسې بېحاله دی؟
ملک ټوخې واخیست، کخوړنې سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، په زحمت یې وویل:
_بس! نیمه شپه یې چېغه کړه! ورغلو، په مټ کې یې تر چوترې ځان را رسولی و.
سړي د سدرۍ (واسکټ) له جیبه قلم را وایست، کوچنې چوکاټونه یې ولیکل، کاغذ یې ملک ته ونیو!

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد پېریانو علامه ده، خو ته فکر مه خرابوه، دا تاویذ په اوو سرو تو تو کې ونغاړئ، هلک ته یې ور په غاړه کړئ، خدای به کوي، تاویذ به کوي، د انس و جنس له شره به په امن وي.
ملک کاغذ ور واخیست، ملا ته یې د شلو افغانیو لوټ ونیو، دواړه له کوټې ووتل.

* * *

هلک په دوهم سهار سترګې رنې کړې، د جارو غږیو دم وددرېد، یوې پېغلې منډه واخیسته، له چوترې چیغه راغله:
ـملک لالا، تواب په سد راغی!
کوټه له ورو زړو ډکه شوه، ملک او دوه نور نارینه تواب ته نږدې کېناستل، ښځې له وره سره ولاړې وې.
تواب په وېره یوې بلې خوا ته کتل...
ملک د هغه لاس ور پورته کړ، په خپل ټټر پورې یې ټینګ ونیو، په خوند یې وویل:
ـتوابه زویه! زه یم، ملک لالا دې
ویې ټوخل، یوې ښځې په بېړه توفدانۍ ورته ونیوله.
هلک هماغسې وارخطا سترګې رغړولې.
ملک په زوته وویل:
ـبلا! وه بلا!
یوه ډنګره ښځه رامخته شوه، خړ ټکری یې پر مخ ور کش کړ، غلې وددرېده:
ـڅه وایې ملک لالا؟
ـزوی ته دې شبدې راوړه.
ښځه په بېړه له کوټې ووته.
ملک، تواب تر غومبري کش کړ، یو دم یې وخندل:
ـاه! د ملک لمسی او دومره وېره. زړور اوسه، زه، پلار او تره دې، ټول دلته یو.
هلک هماغسې سترګې رغړولې.
ښځینه وارخطا غږ واورېدل شو:
ـهه! دا دی!

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملک له شیدو ډک ګیلاس ور واخیست، د تواب خولې ته یې ور ووړ، هلک مخ واړاوه.
ملک وویل:
_وڅښه!
تواب ور ونه کتل.
ملک په عمر پاخه ځوان ته مخ ور واړاوه، ورو یې وویل:
_باتوره زویه! یوازې به یې پرېږدو.
درې نارینه ولاړ شول.
ملک ناره کړه:
_بلا، وه بلا!
ښځې په رېږدېدلي غږ وویل:
_څه وایې ملک لالا!
_په کړاسي (هلک) پام کوه!
د ښځې د تکري پیڅکې لړزېدلې.
تول له کوټې ووتل، ښځې په بېړه دروازه پورې کړه، ورغله، د هلک سر یې په غېږ کې ونیو، په چیغو چیغو یې وژړل...
تواب وویل:
_ادې، اوس ښه یم.
ښځې د خپل زوی پر تندي شونډې کېښودې. په ژړا کې یې وویل:
_زما خو دې لړمون خوړین که.
وروسته یو دم ولاړه شوه، له خړ دېوال یې یو چوکاټ شوی عکس را ښکل کړ، په عکس کې یوه نوراني بوډا اوږده، سپینه ږیره نیولې وه، پر دواړو اوږو یې کوترې ناستې وې، پر غاړه یې شنې، زرغونې مرۍ را ځړېدلې. ښځې عکس ښکل کړ، د هلک پر تټر پورې یې وموښه. له ځان سره یې وویل:
یا غوث الاعظمه! را رسېږه.
بیا یې ګیلاس ور واخیست، د زوی خولې ته یې ورنږدې کړ، هغه دوه، درې غوړپه شیدې وڅښلې، ورو یې وویل:
_ادې! اجبه بلا مې ولیده.
ښځې په حیرانۍ ورته کتل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وویل:

ـ یوه لوښت، ژوندی شی پر بستري ناست و، د پلاستیک غوندې روڼ بریښېده، لاسونو او پښو یې درې، درې ګوتې درلودې، یوه سترګه یې وه، هغه هم په تندي کې.

ښځې د هلک پر بغور شونډې کېښودې، ورو یې وویل:

ـ اه! زویه! ځینې خوبونه درانه وي.

د تواب تندی تریو شو:

ـ په کوران که درواغ درته وایم، په خپله مې ولید، د انګورو د پاڼو غوندې غوږونه یې وو.

ښځه ورو ولاړه شوه، عکس یې په احتیاط را وځړاوه، ویې ویل:

ـ ځم چې غوږ پاستی درته راوړم.

* * *

توپ باغ ته واوښت، هلکان دېوال ته غلي کېناستل، یوه وویل:

ـ دا د توپ بازۍ له پاره ښه ځای نه دی، تېره ورځ هم همدا کانه راباندې وشوه، له باغوانه په منډه را خلاص شوو.

بل په خبره کې ورولوېد:

ـ تا توپ تر دېوال واړاوه، ته به یې را اخلې.

ـ نه.

ټول غلي شول

یوه وویل:

ـ تواب ته څه نه وایي، باغوان، له ملک کاکا سترګه کوي.

تواب د مکتب بکس دېوال ته ودراوه، یو هلک په بېړه ولاړ شو، د دواړو لاسونو ګوتې یې سره وروستې، تواب پښه پرې کېښوده، غبرګ لاسونه یې د پخڅې سر ته ورسېدل، پښې ته یې زور ورکړ، له پورته مرې لوتې راولوېدې، درب شو، تواب په باغ کې و.

غلی کېناست، مخامخ یې وکتل، د منو ګڼې ونې ولاړې وې.

مخکې لاړ، اوږه یې د یوې ونې څانګې ته سیخه شوه، لاندې، په شنه رشقه کې څو نیمخامه منې ولوېدې.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېووت، سپينه جنت کوکۍ) پتنګ) والوته، د رشقي شنې پاڼې يې سترګو ته ودرېدې، سر يې پورته کړ، د ونو تر سپېرو تنو ور هاخوا د چنار له لښتو جوړه ځاله ښکارېده.

په بېړه يې شاوخوا وکتل، د توپ درک نه و.

کيڼ لاس ته تاو شو، کوهي ته يې وکتل، توپ د اوبو د را ايستلو ماشين ته نږدې پروت و.

ځير شو، کوهي ته د کوزېدو زينه ماته وه.

تواب يوه شېبه ودرېد، بېرته يې د دېوال خوا ته مخه کړه، درب شو، توپ يې پښو ته ولوېد.

تواب چيغه کړه، مخامخ پر دېوال ورغی، ټوپ يې کړل، لاسونه يې د دېوال سر ته ورسېدل، بېرته شا په تخته پرېووت، يوه لويه لوټه راغله، ځان يې ځنګ ته کړ، لوټه باد شوه.

باغوان ناره کړه !

_څوک يې؟

تواب د باغ د دروازې خوا ته منډه ور واخيسته، له مچلوغزې وار شوې ډېره يې تر غوږ تېره شوه ، هلک ښوی له باغه ووت.

کور ته راغی، مور يې مخې ته ورغله، خو يو دم ځای پر ځای ودرېد ، په چوتره کې ملک ناست و.

تواب کوټې ته لاړ، زړه يې خولې ته راغی، توپ کټ ته نږدې پروت و.

د هلک تبه شوه، پلار يې ډاکټر ته بوت، ماسختن له خوېندو سره پرېووت.

سهار يې سترګې ورغړولې، سترګې يې رڼې راوختې، په غاب کې مالټې پرتې وې.

کړپ شو ، هلک پر خپل سر کمپله ورکش کړه، د کمپلې تر چولې يې ور وکتل، له سپينو خيرنو پايڅو توري ډنګرې پښې راوتلې وې ژر يې مخ لوڅ کړ، مور يې په کاچوغه کې دوا اچوله

تواب په بېړه وويل:

_مالټې.

غولې ته يې وکتل، هېڅ هم نه و.

ښځې وويل:

_تر تا مې ځار کې، مالټو ته دې زړه شوی؟

د تواب سترګې رڼې راختلې وې.

ښځې د هغه پر تندي لاس کېښود ، ورو يې وويل:

_په دې خوږموني (پسرلي) کې مالټې له کومه شوې

تواب غولې ته کتل بيا يې دوا وخوړه، غلی پرېووت.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساعت وروسته ولاړ شو، په چوتره کې يې نيکه د چيلم نلکۍ خولې ته نيولې وه، بوډا يو دم وخندل، له خولې يې سپين لوګی راووت، هلک يې تر لاس کش کړ، پر ځنګانه يې کېناوه، په خوند يې وويل:

_اوس لکه چې ښه يې؟

تواب خپل نيکه ته وکتل، لا يې پر شونډو له پرتو سپينو برېتو څخه خړ لوګی راووت.

تواب ورو وويل:

_ځم، له هلکانو مې د مکتب بکس راوړم.

ملک يو دم چيغه کړه:

_بلا، وه بلا !

ښځه په بيړه راغله.

بوډا ټوخي واخيست، په زحمت يې وويل:

_بکس راوړه.

ښځه کوټې ته ننوته.

بوډا وخندل:

_بکس دې د عطاګي زوی راووړ، ويل يې چې په خاورو کې درنه پاتې و.

تواب غلی و.

بوډا وويل:

_له چا سره خو به دې نه وي خوړلي؟

هلک د (نه) په ښه سر وښوراوه.

ښځې وويل:

_هه !

تواب ورو وکتل، مور يې بکس ورته نيولی و.

ورو ولاړ شو.

بوډا وخندل:

_چېرته؟

_ځم، کورنۍ وظيفه مې نه ده ليکلې.

تواب کوټې ته لاړ، کتابچه يې را واړوله، سترګې يې رډې راوختې، ورکړل شويو پوښتنو ته سم ځوابونه ليکل شوي ول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله کتابچه يې وکته. سوالونه حل وو.
ځان يې په کمپله کې ونغاړه، غلی کېناست.
قلم وخوځېد ، تواب په راوتلو رډو سترګو ورته کتل. د کتابچې پاڼه واړول شوه، قلم وليکل:
_له ما مه وېرېږه.
تواب د پوال ته ور وښويېد.
قلم وليکل:
_مرسته غواړم !
هلک په ماته ګوډه ژبه وويل:
_ته، ته، څوک يې؟
وليکل شول:
_د يوه ليرې ستوري اوسېدونکی.
هلک لړزې اخيستی و.
قلم وليکل:
_زړه دې غټ ونيسه.
پر کتابچې لنډه رڼا راوګرځېده، رڼا د بوړبوکۍ غوندې پر خپل ځان را تاو شوه، يوه لوېشت ژوندی موجود ولاړ و.
موجود وويل:
_ماته جُوجُو ويلی شې.
تواب خپل ځنګنونه پر ټټر پورې ټينګ نيولي وو.
د جُوجُو د مردکۍ غوندې شنه سترګه وځلېده، په خوند يې وويل:
_هله نو، ډارن هلکان مې نه خوښېږي.
تواب غلی و.
د چرګې کوټ کوټ ته ورته غږ پورته شو:
_کوټ، کوټ، کوټ...
جُوجُو وويل:
_دا زموږ خندا ده.
غلی شو، په خوله کې يې د دواړو لاسونو نرۍ ګوتې ننه ايستې، خوله يې دواړو خوا وو ته تر غوږو پرې شوه. په جدي انداز يې وپوښتل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـښه ښکارم؟
هلک په وېره ورته کتل:
جُوجُو وویل:
ـسمه ده، که دې خوښه نه وي، نو زه درنه ځم، هیله لرم چې تر تا زړور انسان پیدا کړم.
یو دم ورک شو.
تواب په بیړه له کوټې ووت، په چوتره کې ودرېد، نیکه یې په تېره بیاتي د پزې وښته اخیستل.
کلا ته یې وکتل، پلار یې د تراکتور په ماشین کې ګوتې وهلې.
بېرته کوټې ته لاړ.
غلی کېناست.
غږ یې واورېد:
ـتراکتور نه شي جوړولای.
تواب سترګې ورغړولې، هېڅ هم نه و.
په رېږدېدلي غږ یې وویل:
ـتا خراب کړی دی؟
سپینه رڼا پر خپل ځای را تاوه شوه، جُوجُو نری سیم پر غولي کېښود.
هلک په وېره وویل:
ـته ولې داسې کوې؟
جُوجُو پر غولي پروت توپ ته پښه ور وغځوله، درب شو، د لاټین نری شیشه لاندې را تویه شوه.
تواب چیغه کړه!
ـله دې ځایه ورک شه.
جُوجُو وخندل:
کوټ کوټ کوت...
هلک پیالې ته لاس کړ، پیاله سیخه پر جُوجُو ورغله، د جُوجُو بدن دوه نیمه شو، یوه برخه یې تر پیالې پورته پاتې شوه او بله هم لاندې. بېرته یې د بدن دواړه ټوټې سره ورغلې، خندا یې زور ونیو:
کوټ، کوټ، کوټ....
تواب ودرېد، د کوټې دروازه په خپله پورې شوه.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

_تاوان مې نه خوښېږي، خو په يوه شرط، مرسته راسره وکړه !
ماتې کوکۍ (د ښيښې ټوټې) ټولې شوې، څراغ ودرېد ، جوړه شيشه ور ولوېده.
تواب جُوجُو ته وکتل، نه جُوجُو و او نه هم نری سيم. له سرايه د تراکتور د چالانېدو غږ راغی.
بېرته سپينه رڼا پر ځان را وګرځېده، جُوجُو وويل:
_ستاسو په حساب پوره دوې مياشتې دلته وم، ته مې ځارلې، تر نورو زړور راته واېسېدلې.
تواب په رېږد ېدلي غږ وويل:
_څه مرسته؟
جُوجُو پر څړ د ېوال لاس تېر کړ، د کمپيوټر د سکرين غوندې لويه پرده راغله. عکس و، د جُوجُو غوندې موجود ښکارېده، خو تر جُوجُو په ونه لوړ و، نيم ګز، يا تر دې يو څه ډېر.
جُوجُو وويل:
_دا زموږ د مکتب مدير دی، په عکس کې دومره بد نه ښکاري، خو له نږدې يې مه ووينې، زړه به دې وچوي. بس، که په درس کې بې خونده وې، نو د غږ په ماشين کې دې اچوي.
جُوجُو غلی شو، يو دم يې وخندل:
_کوټ، کوټ، کوټ...
تاسو په مکتب کې لښتې خورئ، خو موږ درد نه احساسوو، د جزا له پاره مو په يوه ماشين کې ږدي، د غږ ماشين ورته وايي، اواز يې لوی عذاب دی، بنيادم يې د اورېدو تاب نه لري.
جُوجُو يوه شېبه غلی و، بيا يې وويل:
_اصلي خبره پاتې شوه، زه بايد پنځم صنف ته لاړ شم، د کاميابۍ يو شرط دا دی چې د نورو ستورو د اوسېدونکو په اړه به تحقيق کوم. ملګري مې په کايناتو کې سره تيت شول، ما هم ځمکه ومونده، لومړی ايران ته لاړم، د مکتب يوه زده کونکي ته مې ځان ور وښود، زړه يې ودرېد. بيا مې ستاسو وطن ته مخه کړه، دا کلی مې وموند، خو که ته هم مرسته را سره ونه کړې، نو مجبور يم چې بل ځای پسې وګورم.
تواب په حيرانۍ ورته کتل.
جُوجُو پر د ېوال لاس تېر کړ، سکرين ورک شو.
ويې ويل:
_(نه) مه راته وايه.
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدوې ورځې په مکتب کې درسره وم، اوف، دې ته نو درس نه شو ویلای. ماشومانو یوازې کاغذي طیارې جوړولې، د معلمانو له خولو د چایو پیالې نه لیرې کېدې، خو موږ داسې نه یو ، زحمت باسو ، ستاسو په حساب په پنځوس کاله کې ایله پینځم صنف ته راورسېدم.
تواب په حیرانی ورته کتل.
جُوجُو وویل:
ـستاسو پنځوس ورځې، زموږ یوه ورځ ده، زموږ ټول کال، سل ورځې وي.
یودم یې وخندل:
ـ پوښتنه دې ونه کړه چې څنګه؟
تواب غلی و...
ـخیر، زه به درته ووایم، زموږ ستوری تر ځمکې سل ځله لوی دی، خو کوچنی لمر لرو ، ځکه مو ستاسو په حساب، ستوری په پنځوسو ورځو کې یو ځل پر خپل محور راګرځي.
تواب ورو وویل:
ـنو ته څو کلن یې؟
په خپل حساب لس کلن، خو ستاسو په حساب سلو ته رسېږم.
ـنو تاسو څو کاله عمر کوئ؟
موږ ناروغي نه لرو ، هر یو مو سل کاله چې ستاسو زر کاله کېږي، عمر کوي.
ـاوبیا ؟
ـچې وخت مو پوره شو ، په خپله اور اخلو.
ـنو زه څه مرسته درسره کولای شم؟
ـبس، ډېر دې نه پاذابوم، کله کله مالومات راکوه ! اوس باید لاړ شم، ماخستن راځم، خو ګوره ، په خپله کوټه کې به یوازې یې.
جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب ماخستن خپلې کوټې ته لاړ، مور يې پسې ورغله، خو ده ويل چې نه وبږېږم. په کمپله کې پروت و چې سپينه رڼا شوه.

جُوجُو وار له واره پر دېوال لاس تېر کړ، د کمپيوټر غوندې سکرين ته يې ګوته ونيوله، ويې ويل:

_زموږ خط نه شي لېدلی، برقي حروف دي، خو زه به د خپل تحقيق يوه برخه درته ولولم.

ستاسو د څنګ په کلي کې يو واده و، د ډوډۍ په وخت کلا ته يو زلمی راغی، ديارلس، څوارلس کاله به يې درلودل، خپله خور يې پسې غوښته، خو د کور خاوند يوه روپۍ کړ، ويل يې چې نا محرمه يې، په منډه يې له کوره و ايست، خبره خلاصه نه شوه، د کور خاوند د باندې پسې ورغی، کليوالو ته يې وويل، څو کسه پر هلک ور ټول شول، دومره يې ووهه چې له اخه، ټوخه ولوېد، ويل يې چې زموږ خويندو، ميندو ته دې کتل. خو ماسپښين په همدې سرای کې دوو پياوړو ځوانانو ډول واهه، پېغلې پرې راګرځېدې، نه يې ځانونو ته پام وو او نه هم ټکريو ته، له څرخ سره به سپيني غاړې او خلاص ټټرونه ښکاره شول.

جُوجُو غلی شو، يو دم يې تواب ته وکتل، ويې ويل:

_پوښتنه، دا دوه ځوانان څوک ول؟

هلک په حيرانۍ ورته وکتل:

_ډمان

_له ټول کلي سره خپلوي لري؟

_نه

_محرم دي؟

_نه، خو په سيالانو کې يې نه ګڼو.

جُوجُو وخندل:

_کوټ کوټ کوټ... اه، نږدې دی چې له ډېرې خندا اوړ واخلم.

يودم غلی شو، پر شيشه يې لاس تېر کړ، ويې ويل:

_ستا ځوابونه مې وليکل، د تحقيق استاد به مې حيران شي، ماشوم محرم نه دی، خو دوو پياوړو ځوانانو ته نڅېدا محرمه ده. کوټ، کوټ، کوټ.... جُوجُو بچو، سم ځای ته راغلی يې، د تحقيق له پاره تر دې حيرانوونکي خلک نه شي موندلی. د دوی هر څه د سيالانو له پاره دي.

يودم غلی شو، ويې ويل:

_ګڼ کور مو دی، ټول مې وګڼل، نو لس تنه ياست، څه سره کېږئ؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وویل:

ـهغه چې ژېړه لونګۍ تړي، ډېر سپین برېتونه یې دي او ملک لالا ورته وایي، نیکه مې دی. چاچې تراکتور جوړ اوه، هغه مې پلار دی، هغه بل ډنګر سړی مو تره دی، اته اولادونه لري، پنځه لونې او درې زامن.

ـاو تاسو؟

ـزه او پنځه خویندې.

ـښه نو، اوس باید خپلې سفینې ته لاړ شم.

تواب په حیرانی وویل:

ـسفینه؟

ـستاسو په چوتره کې مې یوه ګرده جالۍ ولیده، بس لکه ټوکری، کورت یې لمر ته پکې ایښې وو، سفینه هماغه رقم شکل لري، ځمکې ته پکې راغلم.

ـنو چېرته ده؟

په غونډیو کې مې یو ځای پټه کړې ده، اوس ځم، خو سبا به ټوله ورځ درسره یم.

جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د سهار د چايو له پاره په چوتره کې د سترخوان هوار شو ، نيکه بر سر، بالښت ته ډډه ووهله، ورپسې يې دوه زامن ځړېدلي سرونه غلي کېناستل، بيا تواب او درې نور هلکان راغلل، ټول د بتانو په څېر بې حرکته ول.
چو په چوپتيا وه، کله کله به نيکه وټوخل، پيشو به ميو کړل، له غوجلې به د غوا رمباړه راووته.
پتنوس ورېږدېد ، يوې پېغلې پيالې پر غولي کېښودې، بلې توره چايجوشه راوړه.
د تواب پلار چايجوشې ته لاس ور وغځاوه، پياله يې ورته ونيوله، نيکه يودم چيغه کړه !
_بلا ، وه بلا !
د تواب مور په بيړه راغله، ودرېده، ټکرى يې پر مخ ورکش کړ، په خواره خوله يې وويل:
_څه وايې، ملک لالا؟
_سترګې لرې که نه، ساده چاى دې راوړى دى.
ښځې د خپل خاوند په لاس کې نيولې پيالې ته وکتل، په رېږدېدلي غږ يې وويل:
_خو ما نجلۍ ته د شيدو له چايو ډکه چايجوشه ورکړه.
د بوډا تندى تريو شو:
_نو زه دوړواغ وايم !
ښځې منډه واخيسته، شېبه وروسته نيکه د شيدو له چايو ډکه پياله خولې ته نيولې وه.
د تواب اوږه درنه شوه، تر څنګ يې ور وکتل، هېڅ هم نه و.
تواب ورو وويل:
_ته وې؟
ناستو کسانو په حيرانۍ تواب ته وکتل، هلک وارخطا شو ، په بيړه ودرېد.
نيکه وويل:
_پياله دې ډکه ده.
_زړه ته مې نه کېږي. ناوخته دى، مکتب ته ځم.
کوټې ته يې منډه کړه، بکس يې را واخيست او له کلا ووت.
د جُوجُو غږ يې واورېد:
_که پولې ته وخېژې نو ښه به وي، لوند خيشت دې کړم.
تواب خپلو پښو ته وکتل، پايڅې يې لندې وې، دى په لنده شوتله کې روان و.
شاته ټرلى بکس يې درووند شو ، جُوجُو وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا ځای بد نه دی.
د هلک تندي ګونځې پیدا کړې:
ـتا باید چایجوشه نه وای بدله کړې.
جُوجُو وویل:
ـیوه پوښتنه؟
ـوایه.
ـنجونو او ښځو ساده چای خوړ، خو نارینه وو او هلکانو ته د شیدو له چایو ډکه چایجوشه ور وړل شوه، ولې؟
تواب وویل:
ـنیکه مې وایي چې هغوی نجونې دي، بلا یې نه وهي.
جُوجُو وخندل:
ـکوټ، کوټ، کوټ... هغوی ګېډې نه لري !
یو دم مړې دوړې راغلې، تواب وتوخل، دنوې لانډکروزر موټر په دروازو کې سهارني لمر ژېړې لیکې ایستلې وې، له ټایرونو یې خاورې پورته کېدلې.
جُوجُو وویل:
ـسړکونه مو ډېر خراب دي.
د تواب تندی تریو شو:
ـحکومت بلا وهلی.
جُوجُو وویل:
ـتېره اونۍ د ولسوالۍ بازار ته لاړم، دوه شیان ډېر ول، سوالګر او موټر...
هلک په خبره کې ورولوېد:
ـموږ هم دوه موټره لرو، په دوه سپته ټیوټا کې مې نیکه ګرځي، سراچه یې د کور د سودا له پاره درولې ده.
جُوجُو وپوښتل:
ـنو دا د کلیو سړکونه ولې د سیمې خلک نه جوړوي؟
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـګوره، ما دوې مياشتې دلته تېرې کړې، هر پنځم، يا شپږم کور موټر لري، موټر سايکل خوله حسابه تېر دي، خو د سړک جوړولو ته يې ملا ماته ده، ټول خلک حکومت او موسسو ته ماتله دي، بس، نوره ګټه خو يې د رونه رسېده، جوړ سړکونه يې خراب کړل

تېره اونۍ دوو دهقانانو ته وروګرځېدم، دواړه په خپل مينځ کې غږېدل، له وچکالۍ يې شکايت درلود، ويل يې چې د موسسې درک ونه لګېد، کاريزوچ دی، فصلونه مو له تندې وسوځېدل. يو بل تن راغی، له عمره پوخ و، ويل يې چې پخوا خو دا موسسې نه وې، کاريز به مو په اشر پاکاوه، بد يې اموخته کړو، تر څو به د نورو خيرات ته ناست يو.

د ټوپک ډز شو، يوه پختکه راغله، د تواب پښو ته نږدې په راشنو شويو پيازو کې ولوېده.

جُوجُو په غوسه وويل:

ـ دا چا وويشته؟

تواب مخامخ ګوته ونيوله، د چنار له ګڼو ونو يو ځوان راووت، ښکاري ټوپک يې په لاس کې و، يوې بلې خواته يې کتل

د پيازو په شنو ډکو کې سپينه رڼا راتاو شوه، پختکې ټوپ کړل، جُوجُو تر جوړ وزر ونيوله، د پختکې پر مات وزر يې له روڼ پلاستيک جوړ لاس تېر کړ، وينه ودرېده، پختکه والوته.

جُوجُو پسې غږ کړ:

ـ سمه ده، خو له انسانانو ليرې ګرځه!

جُوجُو ورک شو، د تواب اوږه درنه شوه.

جُوجُو وويل:

ـ پختکې مننه کوله، ويل يې چې تر انسانانو ښه ياست.

تواب وويل:

ـ ته د مرغانو په ژبه پوهېږې؟

ـ زما ډېر کمالونه زده دي، راځه، دا کربوړی به راوغږوم.

تواب مخامخ وکتل، زړه يې خولې ته راغی، د کچالو په جووه کې غټ کربوړی پروت و.

تواب له ځمکې يوه لويه ډبره ورپورته کړه.

جُوجُو په بيړه وويل:

ـ پام

بکس سپک شو، جُوجُو د کربوړي تر څنګ ولاړ و.

د هلک ګوتې خلاصې شوې، ډبره ولوېده، له پولې مړه دوړه پورته شوه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
ـ کربوړی ډېر خواشينی دی، وايي چې له انسانانو پزې ته راغلي يو، موږ هېڅ تاوان نه دی ور رسولی، په مخه نه ورځو، خو دوی تل ببلچې راپسې اخيستې وي، نسل يې را ورک کړ.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـ خو کربوړي خطرناکه دي.
جُوجُو وويل:
ـ داسې انسان راوښيه چې کربوړي کوم ازار ور رسولی وي؟
د هلک سر وځړېد.
جُوجُو وخندل:
ـ زما په فکر انسان تر هر څه مضر او خطرناکه دی، يوازې خپل ځان ته اهميت ورکوي، دا نه وايي چې د ځمکې نور موجودات هم د ژوند کولو حق لري او که نه.
تواب وويل:
ـ داسې هم نه ده، ګل ماما ته وګوره، که غوايان نه وای ورباندې ګران، شنه رشقه به يې نه ورته رېبله.
جُوجُو وخندل:
ـ خو د غوايانو نظر هم مهم دی.
تواب له شنو غنمو تېر شو، ګل ماما ته يې له ليرې سلام ورواچاوه، غوايي ته ودرېد.
جُوجُو وويل:
ـ پر ښتنتن دې ګران يې، تازه رشقه درته رېبي.
برګ غوايي رمباړه کړه.
جُوجُو وويل:
ـ غوايی ګيله کوي، وايي، ته خو انسان نه يې،نو بيا ولې داسې کم عقله پوښتنه کوې؟
هلک په بيړه وويل:
ـ ولې؟
تور غوايي رمباړه کړه.
جُوجُو وويل:
ـ ستا پوښتنه مې ورورسوله، غوايی وايي، پلار يې ټول عمر د ګل ماما ځمکې واړولې، خو کله چې زوړ شو او له کولبې ووت، د قصاب چاړې ته يې سيخ کړ.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

برګ غوايي رمباړه کړه.
جُوجُو وويل:
_سخت ناروغه دی، خو باید ځمکه واړوي، که یې ځان جوړ ونه ښود ، ښبنتن یې خیرات منلی.
تواب روان شو.
جُوجُو وويل:
_پوه شوې؟ګل ماما له غوايانو سره مينه نه لري.
تواب وويل:
_مچانو ته هم باید څه ونه وایو.
_اه ګرانه ! مچان له تاسو سره کومه علاقه نه لري، خپل ځانونه پاک وساتئ، مچان څه بلا درنه غواړي.
د مکتب تر دېواله، يو خوار سپی راتاو شو ، کوړنچ يې وهل، تبرېه يې پښې ته سيخه شوې وه، ډله هلکانو منډې پسې وهلې.
جُوجُو وخندل:
_سپی وغړوم؟
تواب د مکتب په دروازه ننوت، اوږه يې سپکه شوه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ماسپښین دوې بجې وې، تواب لویه چایجوشه تر لاستي نیولې وه، د پولې پر سر پر یوه خوا کوږ تلو. چایجوشه یو دم سپکه شوه.

تواب وویل:

_ښه وخت راغلې.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

_چای دی؟

_هو.

_نو چېرته یې وړې؟

_زړه کلا مو تنګه ده، نیکه مې وایي چې ډېر یو، ګذاره مو نه پکې کېږي، نوې ابادي یې شروع کړې ده.

هلک د باغ تر دېواله را تاو شو، یو چا غږ کړل:

_تشه چایجوشه دې راوړه؟

تواب یو دم کوږ شو، پر خړ پوټي تورچای پرېووت، پورته یې وکتل، یوه ګردي سرې د کلا د دېوال پخڅه تراشله.

هماغه سړي وخندل:

_د ملک لالا لمسی ځوان شوی دی، له ډکې چایجوشې سره نیغ روان و.

تواب کلا ته ور ننوت، دوو کاریګرو په خټه کې غوایي ګرځول.

هلک توره چایجوشه پر غولي کېښوده. نیکه یې د لرګي پر زینه ولاړ و، لکه یې په پخڅه کې تر پرې شوې سوري ایستلې وه.

جُوجُو وویل:

_ملک لالا دې ولې لکنې ته سترګه پټه کړې ده، لکه خو تېوپک نه دی؟

تواب د دېوال سیوري ته د خرې پر کته کېناست.

جُوجُو وویل:

_په دېوالونو کې یې دا سوري ولې پرېښي دي؟

_د دښمن له پاره.

_له چا سره بدي لرې؟

تواب خپله ککرۍ وګروله:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

_نه

ملک وخندل:

_ها زويه، چای دي راوړ؟

تواب ور وکتل، نيکه يې په احتياط له زينې ښکته کېده.

تواب ورغی، ورو يې وويل:

_ملک لالا، موږ بدي دار يو؟

ملک په حيرانۍ ور وکتل:

_نه !

نو په دېوال کې دا سوري د څه له پاره دي؟

بوډا وخندل، د هلک پر سر يې لاس کېښود، ورو يې وويل:

_د ټربرونو له پاره.

روان شو، کاريګرو ته ور وګرځېد.

جُوجُو وويل:

_دا ټکی مې نوی واورېد، ټربرونه، څناورو ته وايا ست؟

_نه، د تره زامنو ته.

_نو هغوی ولې وژنئ؟

تواب خپل نيکه ته منډه ور واخيسته، هغه ته مخامخ ودرېد، په خواره خوله يې وويل:

_د تره زامن مې راباندې ګران دي، نه غواړم چې هغوی ووژنې.

لومړی ملک وخندل، بيا ناستو کاريګرو خندا ورسره بدرګه کړه.

يوه کاريګر وويل:

_هلک دی، ماغزه يې خام دي، نه پوهېږي.

تواب په حيرانۍ ورته کتل.

تر دېوال له عمره پوخ، ډنګر سړی راتاو شو، ږېره يې لنډه وه، غټې کځوړنې سترګې يې درلودې،

تر سپينې زړې خولۍ يې لانده وېښته راوتلي ول.

ملک په خندا وويل:

_اه، سرمالمه، راځه.

د تواب غوږ وتخنېد.

جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سړی مې د مکتب په اداره کې ولید.
تواب وویل:
_زموږ سر معلم دی.
معلمانو ته یې خشکې کولې، ویل یې چې یو هم د زړه له اخلاصه صنف ته نه ورځي.
جُوجُو غلی شو، یودم یې وویل:
_پوښتنه وکه!
_څه؟
_راته ووایه چې د معلمانو ځواب څه و؟
_ښه، ووایه!
_معلمان ټول په یوه خوله ول، پنځه زره افغانۍ یې کمې ګڼلې، ویل یې چې په دې تنخوا ستوني نه شو ورته خېرولای، خو د سرمعلم دلیل دا و چې دوی په زور نه دي راغلي، تنخوا مالومه ده، که یوه وي، که سل، دوی منلې، نو باید چې د زړه له اخلاصه درس ورکي.
تواب په خبره کې ورولوېد:
_قناعت یې وکړ؟
په اوږه یې چونډۍ ورولګول شوه:
_وار راکه. د سرمعلم خبرې لا پاتې دي، ویل یې چې په دې مکتب کې ستاسو اولادونه هم درس وايي، د هغوی له پاره یو څه زحمت ومنې، خو د معلمینو ځواب دا و چې له خپلو اولادونو سره په کور کې درس وايي. بس، سرمعلم ستړی شو، خو یوه هم قناعت ونه کړ.
د ملک خندا راغله:
_یاره سرمالمه، شپاړس کاله درس دې چتې راته ښکاره شو.
تواب ورو وکتل، نیکه او سرمعلم د کوټو پر کېندل شوي تهداب راګرځېدل.
ملک په خندا وویل:
سرمالم نوې وکړه.
په کارېګرو کې یوه ورغږ کړل:
_څه وايي؟
_وايي چې نخشه مې خوښه شوه، خو په یوه کوټه کې د کتابونو د ایښودلو له پاره الماری ته هم ځای پرېږده.
پخخه تراش له پاسه ورغږ کړل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ کتابونه خو ده ویلي دي، څه خیر یې پکې وکه، زوړ شو، خو نوې خولۍ یې ونه مونده.

ټولو وخندل.

جُوجُو وویل:

ـ دا خبره په لیکلو ارزي، په دې وطن کې پوه سړی ناپوه دی او ناپوه هم عاقل.

* * *

د تواب غوږ وتخنید، څنګ یې بدل کړ، پزه یې کش شوه، سترګې یې رڼې کړې، جُوجُو پر بالښت ناست و.

تواب په خوبولي غږ وویل:

ـ نیمه شپه ده.

جوجو بستري ته ور ټوپ کړل، لاس یې پر دېوال کېښود، کوته سپینې رڼا ونیوله، ویې ویل:

ـ نن مې یو څه ولېکل، درته وبه یې لولم.

تواب کېناست.

جُوجُو وویل:

ـ مازېګر د غونډۍ د کلي په فصلونو کې ګرځېدم، یوه مرغۍ مې ولیده، د توت په ونه کې ناسته وه، نږدې ورغلم، په ستوني کې به یې سا راټوله کړه، د ټټر سرې، مړې ښکې به یې وپړسېدې، خوندور غږ به یې له ژیړې مښوکې راووت.

ډېر شو، مرغۍ والوته.

د ټوپک په غږ پسې ورغلم. له یوه کوره چیغې راتلې، پر دېوال ورته کېناستم، څو ښځو له یوه ځوانه ټوپک ووړ. خو ځوان زورونه وهل، بیا د یوې پیغلې له خولې وینو داره وکړه، ځوان د ټوپک پر کنداغ وهلې وه، نجلۍ ړنګه شوه، ځوان له کوره ووت، مخامخ دروازې ته یې ټوپک ونیو، ټک، ټک، ټک... د کلا دروازه سورۍ، سورۍ شوه.

هماغه کورته مې ورټوپ کړل، هلته هم همدا حال و، ښځو چیغې وهلې، یوه تنکي ځوان ټوپک پسې غوښت.

له جوماته ډله خلک راووتل، دروازې ته ولاړ ځوان یې په زور په خپل کور ننه ایست.

. له چا به مې پوښتنه کوله. بس، په باغ کې وبرېدلو چرګو ته ورغلم، یوه سره چرګه خپلو چرګوړو ته په غوسه وه، ویل یې چې له بنیاده مانو څه بلا غواړئ. کیسه را مالومه شوه، چرګوړي شنو غنمو

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورګډ شوي ول، د پټي خاند د لوټو وارونه ورباندې کړي وو، خو په مقابل لوري ښه نه وه لګېدلې، ټوپک يې را اخيستی و. ټک، ټک، ټک.

چرګوړو ته مې وکتل، سرونه يې ځړېدلي وو، د پښو په تېرو نوکانو يې ځمکه کېندله.

جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل،ورو يې وويل:

_وړه موضوع وه، خبرې يې غوښتې. ټوپک ته حاجت نه و.

تواب وچې سترګې ورته نيولې وې...

جُوجُو وويل:

_له هغه ځايه دې خوا ته راتلم، خو په لاره کې يوې کلا ته ور وګرځېدم، د کلا د لويې دروازې تر مخ ډېر ماشومانو مردکۍ کولې، ټول خېرن ول، د کميسونو غاړې يې بربښېدلې، خيرنې وې، ښويه خيرې. په چاودو ګوتو کې يې رنې مردکۍ ښې نه ښکارېدې.

بس، بل څه په خولو نه ورتلل، ستا مور... ستا خور...د خره بچيه... غالۍ دې وکړې.

سيورې ته ناستو لويانو هېڅ هم نه ورته ويل، خو تر دوی پيشو ښه وه، زوی يې د کادانې د بام پر سر ناست و، مور يې راغله، تور پيشنګوری يې په خوله کې ونيو، ويې ويل چې له بنيادمانو به څه زده کړي.

يوه شېبه کېناستم، لويانو يوازې د نسوارو په اړه خبرې سره کولې، يوه ته د نسوارو رنګ مهم و، بل ته يې نشه، اه، څومره بېغمه خلک.

جُوجُو غلی شو.

يو دم د کلا دروازه وټکېده.

جُوجُو په بيړه پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

تواب له کوټې ووت، دروازې ته ودرېد، ويې ويل:

_څوک يې؟

د دروازې له شا وارخطا غږ راغی:

_زه يم، لال مامد.

له يوې کوټې بل څراغ راووت.

تواب دروازه خلاصه کړه، د څراغ رڼا په وارخطا سړي ولګېده.

سړی تر توابه مخکې شو، کلا ته ننوت، په خواره خوله يې وويل:

_باتوره، د خدای روی ومنه، د زېکو (هلکانو) مور مې په اولاد ناروغه ده، تر ښاره يې ورسوه.

د تواب پلار خپل کيڼ لاس د څراغ رڼا ته ورنږدې کړ، په خوبولي غږ يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په دې نیمه شپه به تر بناره څنګه ځو، د موټر دوه ساعته لاره ده.
سړي خواست کاوه.
باتور د موټر په کیلي پسې لاړ.
شېبه وروسته د موټر د چالانېدو غږ واورېدل شو، پر مخامخ دېوال تېزه رڼا ولګېده، موټر له کلا ووت، لال مامد د موټر د څراغونو تر ژېړې رڼا مخکې منډې وهلې...
تواب دروازه پورې کړه، کوټې ته راغی، اوږد وغځېد، د جُوجُو درک نه و.
د هلک سترګې سره ورغلې، يو وخت يې د موټر هارنونه واورېدل، د باندې ووت، ژېړه رڼا د کلا د لرګينې دروازې له چولو څخه راوتلې وه. تواب دروازه خلاصه کړه، موټر د کلا مينځ ته راغی،
تواب له پلاره د ناروغې مېرمنې پوښتنه وکړه، لنډ ځواب يې واورېد:
ـ په لاره کې مړه شوه.
هلک برج ته وخوت، د کلي له مينځه چيغې راتلې، په تنګو کوڅو کې بل څراغونه د لال مامد کور ته ور روان ول.

* * *

نيکه په غوسه و، سپکې سپورې يې ويلې. تواب تر کړکۍ ور وکتل، د سهار خړه وه، نيکه په ډېران کې ګرځېده. هلک د باندې ور ووت، ښځې او نجونې په چوتره کې ولاړې وې، وارخطا ښکارېدلې.
بوډا په ګوتو کې نيولی کاغذ پورته ونيو، په خشکه يې وويل:
ـ زما کوټه چا جارو کړه؟
د تواب مشره خور د خپلې مور تر شا ودرېده.
نيکه چيغه کړه!
ـ بلا، وه بلا!
ډنګره ښځه مخکې ورغله:
ـ څه وايې، ملک لالا!
ـ دا کاغذونه چا پر ډېران اچولي دي؟
ښځې چوترې ته وکتل، لور يې لړزې اخيستې وه.
ښځې په خواره خوله وويل:
ـ ملالی.

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکه چیغه کړه !

ـدا سپی په دې نه پوهېږي چې د ځمکې اسناد دي؟

ښځه لړزېده.

نیکه وویل:

ـیوه بله پاڼه ام ورسره وه.

ښځې له چوترې راکښته شوې، ټولې په ډېران کې ګرځېدې، نیکه په غوسه کوټې ته ننوت.

د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وویل:

ـد غواوو پښې وګوره !

تواب ورغی، پاڼه یې له لندو خوشایو راپورته کړه، لستونی یې پرې تېر کړ، کوټې ته ننوت. نیکه په غوسه و، تواب پاڼه بوډا ته ونیوله. په منډه له کوټې ووت.

تواب په چوتره کې کېناست، د لمر زېړه وړانګه د مخامخ برج د بام له سرداوه په راوتلیو لرګو لګېدله.

یودم چیغې شوې، ملالۍ په منډه له دالانه راووته، ګیلاس یې تر سر تېر شو، د کوټې پر لویه شیشه ورغی، شیشه دړې وړې لاندې راولوېده.

تواب په بیړه دالان ته ورننوت، پلار یې په غوسه و، ښځو ته یې ښکنځلې کولې ویل یې چې ړندې دي، د جایداد کاغذونه هم نه پېژني.

تواب یوه شېبه په وره کې ودرېد، ښځې وارخطا وې، له تناره سرې لمبې راوتلې، په شکور کې د پرتو ذغالو پر سر تک تور مچان ناست ول.

هلک بېرته چوترې ته لاړ، د ځنګ له کوټې د ملالۍ د ژړا غږ راتله، ورغی، خور یې کونج ته ناسته وه، اوښکې یې نه تم کېدې.

تواب کاداني ته لاړ، په دېوال کې ټومبلې لوی لور یې ور واخیست، له کلا ووت. کیږ لاس ته تاو شو، شنه فصلونه ول، سهارني لمر د غنمو له شنو وږو زېړه رڼا پورته کوله.

هلک شوتلې ته ودرېد، ځو لوره یې ور واچول، غلی پر پوله کېناست.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

ـها ! تندی دې سم ونیسه، خواشینی ښه نه ښکاري.

تواب ور وکتل، جُوجُو یې تر ځنګ ناست و.

تواب وویل:

ـنیکه مې سهار له جوماته راته، د کلا د مینځ په ډېران یې د ځمکې قواله موندلې وه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجو په خبره کې ور ولوېد:

ـ پوهېږم.

تواب په غوسه وويل:

ـ خور مې غټه نجلۍ ده، خو ترا وسه لا د کار کاغذونه نه پېژني.

يوه سپينه جنت کوکۍ راغله، د جُوجو پر رنه ککرۍ کېناسته، جُوجو وخندل:

ـ کوټ، کوټ، کوټ... مه مې تخنوه.

جنت کوکۍ والوته، جُوجو، هلک ته وکتل، ورو يې وويل:

ـ ښه، نو ته د کاغذونو په ارزښت پوهېږې؟

تواب غلی و.

جُوجو وويل:

بيګا د لال مامد مېرمن مړه شوه، سهار دې خور د ځمکې قواله جارو کړه. ولې؟

تواب په حيرانی ورته کتل.

جُوجو وويل:

ـ که تا مکتب نه وای ويلی، ډاډه يم، د ځمکې له قوالو به دې کاغذي کيشتۍ جوړولې.

تواب غلی و.

جُوجو وويل:

ـ په ټوله ولسوالۍ کې يوازې يو مکتب دی، هغه هم د هلکانو له پاره، نو خوارکۍ نجونې څه ملامتې دي، هره ورځ کوټې جارو کوي، په کوم کاغذ پسې به ګرځي چې د کار دی که بېکاره. که همدې نجونو مکتب ويلی وای، نو په سيمه کې به مو ډاکټره درلودی، د لال مامد ښځه به يې ولې نيمه شپه په خامو لارو تر ښاره وړله.

تواب ولاړ شو، لور يې ور واخيست، يوه پنډه شوتله يې ورېبله. کور ته لاړ، شوتله يې په اخوره کې واچوله، په چوتره کې دسترخوان ته کېناست.

نيکه ته يې وکتل، لا يې ټنډه تروه وه. غوږ يې وتخنېد، جُوجو وويل:

ـ بوډا ته وو ايه چې په سيمه کې مو ولې د نجونو مکتب نشته؟

تواب جتکه وخوړه، له چايو ډک ګيلاس کوږ شو. پلار يې په غوسه وويل:

ـ پام!!!

تواب وويل:

ـ نه شم کولای.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا په حیرانۍ ورته وکتل.
تواب په منډه کوټې ته ننوت. جُوجُو پر بستره ناست و.
تواب په غوسه وویل:
_نه شم کولای. نیکه ته کاوړ (غوسه) ورځي.
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
_خو زه باید ورباندې پوه شم.
_نن جومه ده، مکتب ته نه ځم، نیکه د چیلم د څکولو په وخت کې خشکې نه کوي.
ساعت ووت، د لمر ژېړه وړانګه د کوټې د یوا ځینۍ دریڅې پورتنۍ برخه روښانه کړه.
تواب وویل:
_اوس یې وخت دی.
د باندې ووت، نیکه په چوتره کې یوازې ناست و، له خولې یې خړ لوګی راووت.
تواب غلی کېناست. بوډا ور ونه کتل د هلک پر اوږه چونډۍ ولګول شوه. تواب وویل:
_ملک لالا ! دلته ولې د نجونو مکتب نشته؟
بوډا یو دم وټوخل، په ټوخي کې خندا ورغله:
_خوب دې لیدلی !
_نه، یوازې یوه پوښتنه وه.
بوډا چیغه کړه !
_بلا ، وه بلا ! ساده چای دې پسې څه کړ؟
له دالانه ښځینه غږ راغی.
_تیار دی، اوس یې درووړم.
نیکه وویل:
_ګوره بچو، په داسې چټیاټو دې سر مه خرابوه.
تواب په رېږدېدلي غږ وویل:
_که ملالۍ مکتب ویلی وای، نو د ځمکې کاغذونه به یې پر ډېران نه اچول.
د بوډا د تندي ګونځې ژورې شوې:
_زه د هلکانو مکتب نه غواړم، ته د نجونو د مکتب کیسې راته کوې. ورک شه ! ! !
تواب په منډه کوټې ته ننوت.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ وبخښه.
تواب پر تړلې بسترې کېناست.
جُوجُو وويل:
ــ مور دې بلا نومېږي؟
تواب په حيرانۍ ورته وکتل.
ــ نه
ــ نو نوم يې څه دی؟
د تواب تندی تريو شو:
ــ نه شم ويلای.
ــ ولې؟
تواب غولي ته کتل....
جُوجُو وويل:
ــ يوه ټکي ته مې پام شو، ورېې نجونې نومونه لري، زرمينه، طاهره، ملالۍ...خو چې غټه شوه او واده يې وکړ، بيا يې نوم بدلېږي. تورسرې، سياسره، کډه، عاجزه، د حيوانانو مور، بلا ... دا ولې؟
تواب په غوسه وويل:
ــ دا مه راته وايه چې له نيکه و پوښته.
جُوجُو وخندل:
ــ اه، ګرانه! سپکه مې نه در باندې لورېږي، خو که ورباندې پوه شم، بده به نه وي.
تواب فکر يووړ، يو دم يې وويل:
ــ راځه.
هلک د باندې ووت، د کلا دروازې ته ورغی، شنه فصلونه ولاړ ول، د دهقان کوچني زوی د پيازو له نريو ډکو څخه وابنه ليرې کول.
تواب پر پوله ورته کېناست، د ځان په منګ هلک ته يې وويل:
ــ پلار دې څه نومېږي؟
هلک وخندل:
ــ نوي خو نه يو راغلي، باز مير.
ــ ښه نو، د مور نوم دې څه دی؟
هلک يو دم ولاړ شو، تواب يې تر ګرېوانه ونيو، دواړه له اوبو ډک لښتي ته ولوېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بازمیر راغی، خپل زوی یې له ولیو ونیو، خو هغه زورونه وهل، په هوا کې یې ترلې سوکان تاوېدل.

تواب له اوبو پورته شو، پر خوله یې لستونی تېر کړ، وینې وه.

د بازمیر زوی په دوه_دوه کېده، زورونه یې وهل...

وخت ووت، جنګ سوړ شو، بازمیر د شخړې علت وپوښت، زوی یې وویل چې زما د مور نوم یې غوښت.

سړي ته غوسه ورغله، تواب ته یې وکتل، په کاوړ یې وویل:

_ته بد اخلاقه یې، نیکه ته دې وایم.

تواب روان شو، نېغ کور ته لاړ، د مکتب کتابونه یې راوپلټل.

جُوجُو وویل:

_پزه دې هم وینې ده.

تواب په دېوال کې ټومبلې وړې اینې ته ودرېد، د مور ټکرې یې پر پزه تېر کړ، بېرته په خپل ځای کېناست.

جُوجُو وخندل:

_نو ته بد اخلاقه یې؟

هلک په غوسه ور وکتل.

جُوجُو وویل:

_ټوکه وه.

تواب یو کتاب ور واخیست.

جُوجُو وویل:

_ښه نو، د ښځې د نوم اخیستل بد اخلاقي ده!

تواب په خبره کې ورولوېد:

_نه پوهېږم، خو دوی یې شرم ګڼي.

د کلا دروازه وټکېده، تواب ورغی، سرمعلم ولاړ و، ملک یې غوښت.

هلک د نیکه د کوټې خواته منډه کړه، نه و، دالان ته ورغی، له موره یې پوښتنه وکړه، بېرته لویې دروازې ته ور نږدې شو، سړی یې وپوهاوه چې نیکه په کور کې نشته.

سرمعلم ګام واخیست، خو تواب یې تر مخ ودرېد، سر یې وخوځېد، ورو یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنیکه مې مور ته بلا وایي، پلار مې د سیاسرې نوم ورباندې ایښی، تره مې خپله ښځه عاجزه بولي. دا ولې؟

سرمعلم وخندل:

ـپه اصلي نومونو يې شرمېږي.

تواب وويل:

ـپه رښتيا هم، شرم دی؟

سرې د تواب پر سر لاس ور تېر کړ، ورو يې وويل:

ـزمونږ د پیغمبر مور بي بي امنه نومېده، مېرمن يې بي بي خديجه وه، لوريې هم بي بي فاطمه. که شرم وای بيا مو په همدې نومونو نه يادولې.

سرمعلم روان شو، تواب يوه شېبه د دېوال سيوري ته کېناست، د نوې کلا پخڅه د کلي له ټولو کورونو لوړه وه، خو لا هم ختې پرې تپل کېدې، ورهاخوا د غره پر څوکه، د سپينو واورو سېکه لا نه وه ختلې.

* * *

تواب تر پړې لاس تاو کړ، د ځاه د څرخ غنجا شوه، ډکه بوکه راوختله، جُوجُو د رنو اوبو پر سر ناست و.

تواب په بيړه وويل:

ـپه ځاه کې دې څه کول؟

جُوجُو ټوپ کړل، د هلک پر اوږه کېناست:

ـله ځونګښې مې مالومات غوښتل، ژوند يې سخت و، په تياره کې اوسېده، خو شکايت يې نه درلود، ويل يې چې ښه ده، انسانان نه وينم.

تواب ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، سطل يې کوچني سخوندر ته کېښود.

جُوجُو وويل:

ـښه يې نه ساتې. ورته وګوره، وربوز يې له اوبو نه پورته کېږي.

تواب په بيړه وويل:

ـ پلار مې.

جُوجُو ورک شو.

باتور په چوتره کې ودرېد، په زوته يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مېلمنو د کوټې کونجي (کيلي) راوړئ!!
ډنگره ښځه په بيړه له کوټې راووته. په سره سپښسي کې پېيلي کونجي يې سړي ته ونيوله.
باتور له کلا ووت.
تواب گړندي گامونه واخيستل، د مېلمنو کوټه د کلا په ديوال پورې نښتې وه. هلک کوټې ته ور ننوت، نيکه د اوږدې کوټې په بر سر کې ناست و، له مېلمه سره يې خبرې کولې.
تواب سړي ته لاس ورکړ، وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، تياره وه، څېره يې ړنگه ښکارېدله. پلار يې راغی، د گاز پر ډبې پورې تړلې جالی ته يې اورلگيت ونيو، له فشس سره پر سړي ژېړه رڼا ولوېده. مېلمه له عمره پوخ و، ول ول خيرنه لونگۍ يې تړلې وه، د تورې پزې پر پلنه څوکه يې د کالداني داغ ښکارېده.
د تواب زړه تنگ شو، کور ته لاړ، مور يې پر نغري د بخار دېگ ايښی و، لندو بوټو خوله نه اخيسته، ښځه په لوگي کې پټه وه.
تواب د تراکتور ټيلې ته ورغی، گېلنه يې راپورته کړه، بېرته نغري ته راغی، گيلنه يې کېږه کړه، تر بوټو شنه لمبه راتاوه شوه.
تواب خپلې مور ته وکتل، په سترگو کې يې د ډېگدان لمبه ښکارېدله.
تواب يوه شېبه ودرېد، بيا يې په سر کې څرېکه شوه، نرۍ درد يې تر تندي پورې راغی، کوټې ته لاړ، اوږد پرېووت.
وخت ووت. له چوترې يې د پلار غږ راغی، د تواب پوښتنه يې کوله. تواب دالان ته ننووت، بدنۍ او چلمچي تيار ول. نېغ د مېلمنو کوټې ته لاړ، د مېلمه له لاسونو خړې اوبه تويې شوې.
پر دسترخوان د لندې ډوډۍ دوې کاسې کېښودل شوې. تواب وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، له هرې گولې وروسته به يې د لاس يوه يوه گوته څټله، د غوښې وار شو، د تواب تره پر يوه هوار پاستي، غوښه په څلورو برخو تقسيم کړه، مېلمه ته يې وکتل:
ـ ستا يې تر څو؟
مېلمه په ډکه خوله وويل:
ـ تر لسو.
سړي له يوه سره حساب پيل کړ، يو، دوه، درې.... ده به په هره برخه غوښه خپله گوته ايښودله، لسمه شمېره پر يوه غوړه برخه راغله، هماغه برخه غوښه يې د مېلمه تر مخ کېښوده. پاتې برخې هم په همدې توگه تقسيم شوې. ښه شېبه ووته، ژامې خوځېدلې. تواب د خپل پلار غږ واورېد:
ـ درغله.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور ويې کتل، مېلمه ته يې يوه غټه ګوله نيولې وه.
مېلمه وويل:
_بس دی، نه يې شم خوړلی. خو د باتور لاس هماغسې په هوا کې پاتې و، مېلمه ګوله ور واخيسته.
د تواب تره هم په پاستي کې غوښه ونغاړله، غټه ګوله يې ترې جوړه کړه، مېلمه نه خوړله، خو د
تواب تره ټينګار کاوه چې د پسه لم دی. سړی مجبور شو. ملک هم په زور سپينه غوښه وربانده
وخوړه.
د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وويل:
_مېلمه يې په ډېره غوښه مړ کړ.
تواب په ټيټ غږ وويل:
_دا زموږ رواج دی، د مېلمه عزت کوو.
شېبه وروسته دسترخوان ټول شو، تواب د لاس اوبه ور واچولې، بيا په چايو پسې لاړ، کله چې
بېرته راغی، مېلمه په خوند يوه کيسه را اخيستې وه:
_ياره ملکه اجب سوډر شی و، د کلاشينکوف دوه ګولۍ يې خوړلې وې، خو بيا يې هم چاړې ته
ځان نه ورکاوه.
ملک په خبره کې ور ولوېد:
_څنګه دې وموند؟
سړي په خوند وويل:
_بس، چا راته وويل چې د بدي دار وروړ دې ځنګله ته وتلی، ما هم کلاشينکوف را واخيست، يوه
دره مې پسې وغوښته، خو پيدا مې نه کړ، بيا خدای مهربانه شو، د تبر غږ راغی، ورغلم، د يوې
څېرۍ له تنې مې ور وکتل، شريف يوې وچې ونې ته تبر نيولی و. بس، همالته ورته پرېوتم، د
کلاشينکوف زخه مې ورته سيخه کړه، ټک، ټک، سړی بوخ را واوښت. منډه مې ور واخيسته،
په ګېډه کې لګېدلی و، خو لا يې هم چاړې ته ځان نه ورکاوه، په ډېر زامت مې ستونی ور پرې کړ.
د تواب اوږه درنه شوه.
جُوجُو وويل:
_ولې؟
تواب په خبره کې ورولوېد:
_نه پوهېږم.
نيکه وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ یاره عبدالرحیمه ، نر کار دې کړی، زمری یې، زمری.
مېلمه په خوند وویل:
ـ اوس به ګلاب شاه ته مالومه شوې وي چې بدي څه ته وايي !
نیکه په خبره کې ور ولوېد:
ـ ګلاب شاه دې ونه موند ؟
ـ نه په خدای، چا ویل چې ایران ته تښتېدلی. بس، په کومه ورځ چې یې زما ورور را وویشت، له هماغه ساته ورک دی. خو ښه شو ، ما یې هم د ورور ستونی ور پرې کړ، خلاص په خلاص.
د نیکه خندا پورته شوه:
ـ یاره عبرالرحیمه ، زمری یې زمری.
جُوجُو وویل:
ـ زمری څه ته وايي؟
تواب وویل:
ـ یو حیوان دی.
ـ نو مېلمه ولې د دې نوم په اورېدو وېرېسېد ؟ حتما به کوم ښایسته حیوان وي.
ـ نه، زموږ د مکتب په کتاب کې یې عکس شته. ببره ، بدشکله څېره لري.
جُوجُو وویل:
ـ ته به نه یې خبر ، بوی به یې ښه وي؟
ـ که داسې وای، نو پر خوله او پزه به یې مچان نه راټولېدای.
ـ هوښیار به وي؟
ـ نه، یوازې په ښکار کې پیاوړی دی، نور ژوندي ساري وژني.
جُوجُو وویل:
ـ بیا خو دې نیکه سم ورته وايي، مېلمه په رښتیا هم زمری دی.
د نیکه غږ راغی:
ـ وه هلکه، ښنګه لکه مچ له ځان سره بنګېږې؟
تواب وارخطا شو:
ـ هېڅ ، هېڅ
په منډه د باندې ووت، کلا ته ننوت، په چوتره کې غلی کېناست. چوپه چوپتیا وه، پورته په رڼو ستورو کې د طیارې سور څراغ مړ او بل کېده.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:

ـښه نو، زمري مو د غيرت ننبه ده؟

هلک غلی و.

جُوجُو وويل:

ـپه تاسو کې قتل څومره اسانه دی.

هلک په خبره کې ور ولوېد:

ـخپل وار (بدل) يې واخيست.

جُوجُو وويل:

ـقتل ګلاب شاه کړی و، ورور يې څه ګناه درلوده؟

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـسر دې مه خرابوه، دلته سل کلنې بدۍ پاتې دي، مړې نيکه کړي وي، غچ يې له لمسيانو اخلي.

ناڅاپه ډزې شوې، دوې، درې دقيقې پرله پسې ډزې. تواب له چوترې ټوپ کړل، په منډه له کلا ووت، نيکه او د تواب پلار هم د باندې ول، د مېلمه درک نه و.

نيکه په بيړه وويل:

ـتوابه زويه، له مېلمه سره پاتې شه.

تواب کوټې ته ننوت، مېلمه دېوال ته غلی ناست و، وارخطا ښکارېده، وروسته يې د ګازډبې ته لاس ور وغځاوه، تياره شوه.

تواب وويل:

ـډزې په کلي کې دي.

د مېلمه وارخطا غږ يې واورېد:

ـتا ته د بدۍ زور نه دی مالوم.

د ښځو چيغې شوې، تواب کړکۍ خلاصه کړه، د کلي له مېنځه کوکې راتلې.

تواب وويل:

ـمه وېرېږه، په تا پسې نه دي راغلي.

ځواب يې وانه ورېد.

تواب د باندې ووت، په کوڅو کې بل ځراغونه ګرځېدل. مخکې لاړ، د کلي مېنځ ته ورسېد، خلک راټول ول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب اخوره ته وخوت، پر یو چا سپین ځادر هوار و، د ځادر یوه برخه په وینو سره وه. له څنګلوري کوره د ښځو کوکې راتلې.

* * *

د تواب اوږه په شدت وخوځېده. نیغ کېناست، سترګې یې وموښلې، جُوجُو و، تواب په بیړه وویل:

ـدا دوې ورځې چېرته وې؟

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

ـهله ! تنور وګوره !

تواب په حیرانۍ ورته وکتل.

جُوجُو وویل:

ـپه لښتو او خوشایو کې د دهشکې مرمۍ پرته ده.

هلک ولاړ شو، دالان ته یې منډه کړه، د خپلې مور له لاسه یې اورلګېت ونیو، ټیټ شو، له تناره یې لښتې راوایستې، د دهشکې په ژېړه مرمۍ کې د بیګاني انګار سره رڼا ښکارېدله. هلک توده مرمۍ د تناره پر غاړه کېښوده. ښځو ته یې وکتل، د ټولو سترګې رډې راختلې وې.

خور یې چیغه کړه !

ـدا ټول ستا له لاسه.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـچټیاټ مه وایه !

مور یې وویل:

ـته باید خطرناکه شیان په لښتو کې پټ نه کړې.

د تواب تندی تریو شو:

ـزه نه وم خبر.

خور یې وویل:

ـنو پېریانو احوال درته راووړ چې په تناره کې مرمۍ ده؟

تواب په منډه له دالانه ووت.

جُوجُو وویل:

ـاه ! په دې شنه سهار مې د خولې خوند در بد کړ.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک اورېد وغځېد.
جُوجُو وویل:
_پوهېږم، بېځایه یې ملامت کړې، څه چې وینو، د هر وخت رښتیا نه وي.
هلک چت ته کتل.
د جُوجُو غږ یې واورېد:
_اوس به ستا د پوښتنې ځواب درکړم، په سفینه کې یوه تخنیکي ستونزه پیدا شوې وه، یوه ورځ یې کار وغوښت، بله ورځ څو کلیو ته په تحقیق پسې لاړم.
تواب هماغسې غلی و.
جُوجُو وویل:
_تندی دې سم ونیسه، خوشاله اوسه چې اور یې نه و بل کړی.
له چوترې د نیکه غږ راغی:
_بلا ، وه بلا ! د اودا سه اوبه راوړه.
جُوجُو وویل:
_هو رښتیا ! هغه سړی یې ولې ستا سو په کلي کې وویشت؟
_دلته یې د ترور کور دی، مېلمه راغلی و. راتلونکې جومه یې مرکه ده.
جُوجُو وویل:
پوه نه شوم؟
_له شاوخوا کلیو سپین ږیري راټولېږي، غواړي چې دا دښمني ختمه کړي.
د جُوجُو سترګه وځلېده:
_ښه کار دی، خو دوی باید له اوله د پېښې مخه نیولې وای، اوس به ولې مړی کېده. پټېو ته د چرګوړو د اوښتو او له ډزو را وروسته دواړې خواوې ځېدلې شونډې ګرځېدې، خو هېچا هم سر پسې ونه ګرځاوه.
هلک ته غوسه ورغله:
_تاته هېڅ هم سم نه ښکاري.
جُوجُو وویل:
_اه ! تر اوسه خو سم نه شم ورته ویلای، خو دې مرکې تمه راته پیدا کړه، لیکم یې، د دښمنیو حل ښه خبره ده.
جُوجُو غلی شو، یو دم یې پر دېوال لاس تېر کړ، ورو یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـځينې خبرې مې راټولې کړې دي. لومړی به د شيرو د کلا کيسه را واخلم. څو سپين ږيري د اخورونو پر سر ناست ول، زړې کيسې يې را اخيستې وې، توره، پټکی او شملې يې يادولې، ځانونه يې د دنيا تر ټولو خلکو غيرتي بلل.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـنو ته يې نه منې؟

جُوجُو وويل:

ـاه ګرانه، زما خبرې لا نه دي خلاصې.

تواب بکس ته لاس ور وغځاوه، يو کتاب يې را ويست، پاڼې يې واړولې، په غوسه يې وويل:

ـدا زموږ تاريخ دی، ورته وګوره، څو وارې مو هندوستان نيولی، د ايران تر اصفهانه رسېدلي يو، د افتخار خبره يې نه بولې؟

جُوجُو وويل:

ـزه به د خپلو خلکو يوه کيسه درته وکړم، موږ خوراک نه لرو، بس، په کال کې يو وازې يوه شنه پاڼه خورو، دې ته د فکر پاڼه وايي، که يې څوک ونه خوري، نو ماغزه يې جام پاتې کېږي او هېڅ هم نه شي کولای، خو د دې پاڼې پيدا کول دومره اسانه خبره نه ده، بل ستوري ته به پسې ځې، هلته شيشې ته ورته بوټي دي چې موږ يې نه شو ليدلی، دا بوټي مو يو دم تر ځان را تاوېږي، بس! د ژوند تر پايه نه شو ترې خلاصېدی. زموږ د ستوري ځوان موجودات په دغه بوټي پسې ځي، خطر ويني، خو د نورو له پاره قرباني ورکوي، دوی بايد د ستوري ورو، زړو موجوداتو ته دا پاڼه راوړي. يوه ورځ مې پلار خواشينی ناست و، علت مې وپوښت، را ياده يې کړه چې اور اخيستلو ته يې لنډ وخت پاتې دی، خو تر اوسه يې د فکر پاڼه نه ده راوړې، ومې ويل چې د نيکه مېړانه درته بس ده، نيکه د ستوري په ټولو موجوداتو کې نوم لري، ده په خپل ژوند کې زر پاڼې راوړې، زر پاڼې! تر اوسه يو موجود هم د دومره پاڼو په راوړلو نه دی توانېدلی. پلار مې لنډه را ياده کړه چې نيکه ته درناوی لرم، خو زه هم (زه) يم، ما د خپلو همجنسو له پاره هېڅ هم نه دي کړي، بس، يو مصرفي موجود يم چې تل مې د نورو پاڼو ته سترګې نيولې دي.

جُوجُو غلی شو، سترګه يې وځلېده او ويې ويل:

ـګرانه! په تېرو وياړ بنه دی، خو تاسو راتلونکو ته څه پرېښي؟ اوسني هم بايد يو څه وکړي.

تواب غلی و.

جُوجُو بکس ته وکتل، بکس له ځمکې پورته شو او د هلک سترګو ته ودرېد، جُوجُو وويل:

ـورته وګوره! د پاکستان نوم درباندې ليکل شوی دی.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په حیرانی ورته کتل.
جُوجُو وویل:
ـډاډه یم، واسکټ او جامې دې هم له پاکستانه راغلې دي، پیالې ته وګوره، د ایران ټاپه وربانديې ښکاري، د پلار، نیکه ترلې ژېړ پاجونه (هندوستانۍ پګړۍ) چې د غیرت نښې یې ګڼې، هم د نورو دي، انستن او تار هم نه شي جوړولای، تاسو د کلي تر ټولو شتمن یاست، خو لا اوس هم ډوډۍ په خوشایو پخوئ.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
ـد بشر د هوساینې له پاره مو څه کړي دي؟ هېڅ! بالعکس، تل په نورو متکي یاست. که یوه ورځ سرحد دربانديې بند شي، له لوږې به مړه یاست.
هلک غلی و.
جُوجُو وویل:
ـپاتې کیسه واوره، سپین ږیري لا په غیرت کې غرېدل چې یوې زړې ښځې یو نهه ـ لس کلن ماشوم راووست، ماشوم ګېډې ته لاس نیولی و او له درده یې ټوپونه وهل، یوه سپین ږیري د خپلې خولې لاړې د ماشوم په خوله کې ور وڅڅولې، ماشوم بېسده پرېووت، بوډۍ دعاوې کولې، ویل یې چې له پرونه را ایسته یې داسې کرار نه و لېدلی، څو ځوانان راغلل او ماشوم یې ځنځولۍ نږدې کورته ورساوه.
یوه بل بوډا بیا د خوب کیسه تېره کړه، ویل یې چې غم مه کوئ، بېګامې خوب لیدلی، په وطن کې به فقر، جګړې او ټولې بدبختۍ ختمې شي.
د بوډا د خوب کیسه لا نه وه خلاصه چې له نږدې کوره د ښځو کوکې راووتې، هلک مړ و.
جُوجُو غلی شو، تواب په حیرانۍ ورته کتل...
جُوجُو وویل:
ـاه ګرانه! په اټکلې ژوند، غټو غټو خبرو، لاړو او خوبونو وطن نه جوړېږي.
له چوترې د نیکه غږ راغی:
ـبلا! وه بلا! ژنده یې! بیا دې ساده چای راوړی.
تواب په بیړه جُوجُو ته وکتل.
جُوجُو وویل:
ـما څه نه دي کړي.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب په خاورو کې پلتۍ ووهلې، زنګون يې درونډ شو، په بيړه په پښو ودرېد، لاړ، له نورو هلکانو ګوښی کېناست.

جُوجُو وويل:

_ته ولې لوبه نه کوې؟

تواب مخامخ ګوته ونيوله:

_هاغه مو سر ټيم دی، وايي چې زموږ د کلي رنګ مه بدوه، ښه کوټبال (فوټبال) نه شې کولی.

_کوم يو؟

_په دفاع کې ولاړ هلک، هغه چې لوړه ونه لري.

_خو د ګول وهونکو خونده مو نشته، ستاسو کليوالو تر اوسه دوه _صفر بايللې ده.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

_هغه د خړ پرتاګه وال سمه لوبه نه کوي، خوښه دې نه ده چې ته ور ګډ شې؟

تواب سوړ اسويلی وايست:

_تر ما تکړه دی. که داسې نه وای، نو زه به يې هم په مسابقه کې نيولم.

_اه! تمه دې مه باسه.

_څنګه؟

د جُوجُو غږ يې وانه ورېد. يو دم د خړ پرتاګه هلک چيغه کړه، منډه يې واخيسته، په بيړه له ميدانه ووت او په خاورو کې کېناست. توپ ودرېد، هلکان پرې راټول شول، تواب هم ورغی، د هلک رنګ سپين اوښتی و، يوه خبره يې تکرار وله:

_پيری!!!

تواب څنګ ته ودرېد، جُوجُو وويل:

_تندی دې سم ونيسه، بس! پر اوږه يې ور کېناستم، له پزې مې کش کړ، نور مې هېڅ هم نه دي کړي.

يوه هلک وخندل:

_مات ياست، بانې کوئ.

په ونه لوړ هلک ته غوسه ورغله!

_له خولې سره دې پام کوه، لوبه نه پرېږدو.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې په خاورو کې ناست هلک ته وکتل:
ـ راځه ! لس دقيقې وخت لا پاتې دی.
هلک ځای پر ځای ناست و.
په ونه لوړ هلک وويل:
ـ پروا نه کوي.. په لسو نفرو هم توپ کولای شو.
د تواب په غوږ چونډۍ ولګول شوه، جُوجُو وويل:
ـ ور مخته شه.
تواب د نري هلک مخې ته ودرېد:
ـ ما نيسئ؟
هلک د (هو) په بڼه سر وخوځاوه. تواب لوڅې پښې ميدان ته ورګډ شو. يوه شېبه يې منډې ووهلې، خو توپ يې پښې ته نه سيخېده. اوږه يې درنه شوه، جُوجُو وويل:
ـ ګول ته ور نږدې شه.
تواب د مقابل لوري له دفاع سره ودرېد. توپ هوايي راغی، په دفاع کې ولاړ چاغ هلک منډه ور واخيسته، توپ ته يې سر ورکړ، خو توپ يو دم لوړ شو او د تواب پښو ته ولوېد، تواب د خپلې ښۍ پښې بټه ګوته ورته سيخه کړه او توپ د ګولچي له اوږې سره ښويه تېر شو. يو دم چيغې شوې، ميدان نارو او چکچکو پر سر واخيست. شېبه وروسته بل توپ د تواب پښو ته ولوېد، چاغ هلک منډه پرې را واخيسته، يو دم يې ټوډه ووهله، پر مخې پرېووت. تواب توپ په لغته وواهه، توپ تېز نه و، خو ګولچي حرکت ونه کړ، توپ په رغړېدا له دروازې ووت. چکچکو، نارو او شپيلاقونو زور واخيست. ګولچي چيغې وهلې، قسمونه يې خوړل چې کوم چا تر پښې ټينګ نيولی و، چاغ هلک هم همدا يوه خبره را اخيستې وه، ويل يې چې تواب پښه ورته کېښوده، خو نورو ور پورې خندل.
لوبه مساوي ختمه شوه، تواب د کلي هلکانو پر اوږو واخيست، پر ټول ميدان يې راوګرځاوه، تر کلي پورې هم د تواب صفتونه اورېدل کېدل.
تواب نيغ جومات ته لاړ، د ماښام لمونځ يې په ملا پسې وکړ، بيا يې کور ته مخه کړه چوترې ته وخوت، غوږ يې ونيو، له يوې کوټې د ژړا نرۍ غږ راته. ورغی، د تره پېغلې لور يې ژړل، د خولې له کونجه يې د وينو نرۍ سره ليکه را ماته وه. تواب د هغې تر څنګ کېناست، يوه شېبه غلی و، بيا يې ورو وويل:
څه شوي؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ ژړا زور ونیو.
له چوترې څخه یې د تره چیغه راغله !
ـ دا سپۍ مه را باندې وژنه ! مېره غواړي.
وارخطا ښځه کوټې ته راننوته، د نجلۍ پر خوله یې لاس کېښود ، په رېږد بدلې غږ یې وویل:
ـ د خدای روی ومنه ! غلې شه، که دې نیکه خبر شو ، خدایکه د ژوند څکه ورنه وکړي.
تواب وویل:
ـ تره ناوې ! څه خبره ده؟
ځواب یې وانه ورېد.
تواب د باندې ووت، مور یې غوا لوشله، ورغی، پر اخوره کېناست. ورو یې وویل:
ـ هیلۍ یې ولې وهلې؟
ښځه غلې وه، نږدې ترلې خوسکی د غوا د غولانځې خواته زورونه وهل، د دېګ په تل باندې د شیدو د دارو د لګېدو غږ اوربدل کېده.
تواب وویل:
ـ ادې ! زما خبره دې وانه ورېده !
ښځې ورو وویل:
ـ څه یې کوې، خوارکی یې له اخه توخه واچوله
ـ ولې؟
ـ هیلۍ له کاربزه اوبه راوړې، په لاره کې کوم ترېې ځوان مساپر اوبه ترې غوښتې وې، دا خبره یې ورې خور پلار ته وکړه، بس ! ! ! غم ترې جوړ شو.
غوا وځوځېده، ښځې په بیړه له لندو خوشایو خپلې پایڅې ور ټولې کړې، په غوسه یې وویل:
ـ مرداره شې ! کالي دې را بې نمازه کړل
تواب ته یې وکتل، ورو یې وویل:
ـ د شیدو خونده یې نشته، خوسکی ور پرېږده !
تواب ټیټ شو ، پړي ته یې لاس کړ، خوسکی تر غوا لاندې ووت.
ښځه دالان ته لاړه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د تواب غوږ وتخنېد ، نېغ کېناست. جُوجُو و. هلک په خوبولي غږ وويل:

ـ دا نيمه شپه ګوره !

جُوجُو تر لاس ونيو:

ـ راځه !

تواب په حيرانۍ وويل:

ـ چېرته؟

ـ وروسته به پوه شې.

تواب د باندې ووت، د کلا د برج پر سر ګرده سپوږمۍ ولاړه وه. د هلک سترګو ته د بټې ګوټې په اندازه سپينه رڼا ودرېده، د جُوجُو غږ يې واورېد:

ـ زه يم، په ما پسې راځه !

رڼا حرکت وکړ، تر څمکې يو ګز پورته روانه وه، تواب ګامونه پسې واخيستل. د کلا دروازې ته ودرېد ، حيران شو ، دروازه خلاصه وه. تواب د باندې ووت، رڼا د کلي په تنګو کوڅو کې مخته تله، له يوه کوره د ځنځير شرنګ او د سپي غپېدا راغله.

تواب ورو وويل:

ـ چېرته ځو؟

ځواب يې وانهورېد. دی تر کلي ووت. رڼا د غنمو د شنو وږو پر سر روانه وه، بيا د ګڼو نيالګيو په پاڼو کې ننوته. تواب ګړندی شو ، د نيالګيو په مينځ کې يې لار وايسته، مخامخ يې وکتل، اوږه يې درنه شوه، ور مېږ يې کوږ کړ، رڼا يې پر اوږه پرته وه. تواب په بېړه وويل:

ـ زه بېرته ګرځم.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

ـ زړه دې، خو په خبرېدو ارزي.

ـ نو چېرته ځو؟

رڼا پورته شوه، دښته يې په مخه ورکړه، تواب ګامونه ګړندي کړل. پاو ووت، رپانده جنډو ته ودرېد. رڼا بېرته راوګرځېده.

تواب وويل:

ـ هديره ده، وېرېږم.

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اه ګرانه ! له ژوندیو وویرېږه.
ـ خو تر هدیرې ور هاخوا پردی کلی دی، په دې نیمه شپه کې هلته څه کوو ؟
رڼا پر قبرونو د را شنو شویو شنو سپاندو او څوځو پر سر تېره شوه، تواب مخکې لاړ، د سپوږمۍ رڼا د کورونو پر خړو دېوالونو لګېدله. رڼا یو دم ورکه شوه، هلک ورغی، په ګڼو نیالګیو کې یې د جُوجُو غږ واورېد:
ـ دېخوا ته !
تواب ورمېږ کوږ کړ، جُوجُو پر لښته ناست و، د سپوږمۍ رڼا یې تر روڼ ځان وتله. تواب یې تر څنګ کېناست، ورو یې وویل:
ـ دلته څه کوو ؟
ـ یوازې دروازې ته ګوره !
تواب مخامخ وکتل، د سپوږمۍ رڼا د یوه کور په خړ دېوال کې لرګینې دروازې ته سیخه وه. تواب ورو وویل:
ـ ولې ؟
ـ اه ګرانه ! حوصله ښه ده.
هلک غلی شو، څنګ ته له لانده لښتې د چونګښو کورړا راتله. یو چا وټوخل، تواب په پاڼو کې ننوت، مخامخ یو ځوک تېر شول، پر اوږه تم کړې بیلچه یې د سپوږمۍ رڼا ته ځلېدله.
تواب ورو وویل:
ـ دهقان دی.
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
ـ پوهېږم. تحقیق مې کړی، دلته اوبه کمې دي، د کاریز اوبه د شپې هم په وار وي پاو ووت، لیرې له یوه کوره د ماشوم کمزورې نرۍ ژړا راتله.
تواب وویل:
ـ ولې ناست یو ؟
ځواب یې وانه ورېد. یو دم له مخامخ دروازې سره ځنځیر ولګېد، له دروازې یو سر رااووت، یوې بلې خوا ته کوږ شو، پله نیمکښه شوه، یو سړی ودرېد، مخامخ د دوی پر خوا را روان شو.
جُوجُو وویل:
ـ ودې پېژانده ؟
ـ نه

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـتره دې دی.
تواب په بیړه له سترګو پاڼې لیرې کړې، ځیر شو ، د سپوږمۍ رڼا د سړي څېرې ته برابره وه، هلک په حیرانۍ وویل:
ـتره مې په دې نیمه شپه کې دلته څه کوې؟
جُوجُو غلی و ، سړي تر لښتي ټوپ کړ، د هډېرې خواته یې ګړندي ګامونه واخیستل.
جُوجُو وویل:
ـبس ! همدومره.
د پاڼو په مینځ کې د بټې ګوتې په اندازه نرۍ رڼا پورته شوه، تواب په رڼا پسې روان شو ، رڼا تر هډېرې ښکاربده له. هلک ورغی، جُوجُو د یوه سیمیټي قبر پر ژۍ ناست و. تواب مخامخ ورته ودرېد.
جُوجُو وویل:
ـتره دې یوې کوټې ته ورځي.
د تواب زنګنونه ولړزېدل. ځای پر ځای کېناست.
جُوجُو وویل:
ـتېره اونۍ ستاسو د کلا د برج پر سر ناست وم، نیمه شپه وه، څه مې لیکل، یو دم مې د کلا د دروازې چونګا واورېده، ورغلم، تره دې په احتیاط د باندې ووت، شکي شوم، تر دې کوره مې تعقیب کړ، له کوټې سره یو ځای پرېووت.
جُوجُو غلی شو ، یودم یې وویل:
ـاه ګرانه ! اوښکې ښې نه درسره ښکاري.
تواب خپل سر په دواړو لاسونو کې ونیو.
جُوجُو وویل:
ـخوابدون مې نه درباندې لورېده، خو مجبور شوم، تره دې د خپلې لور مخ ته ځکه سوکان ونیول چې یوه ترې ناشناخته ځوان ته یې اوبه ورکړې وې، خو دی.
جُوجُو غلی شو. تواب په ژړغوني غږ وویل:
ـباور مې نه راځي، تره مې تر پنځه پنځوسو کلونو اوښتی دی، اورېده رېږه، په ملا پسې پنځه وخته لمونځ، ثوابي روژې...توبه !
تواب غریو واخیست.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د یو چا په ظاهره مه غولېږه !
هلک ورو ورو سونګېده.
جُوجُو وویل:
ـ غواړم چې د کونډې په اړه هم یو څه درته ووایم، خو دا مناسب ځای نه دی، بوټي دي، باید هوارې ته لاړ شو.
تواب په پښو ودرېد، دواړه دښتې ته ورسېدل.
جُوجُو وویل:
ـ تر دې بل ښه ځای نه شو موندلی.
هلک پر شګلنه ځمکه پلتۍ ووهلې.
جُوجُو پر ځمکله لاس تېر کړ، غولی څلور کونجه وړې ړنا ونیو.
جُوجُو وویل:
ـ دلته مې د کونډې په اړه یو څه لیکلي دي. غوږ ونیسه ! یو پردی سړی، یوې ښځې ته راغی، یو ساعت ورسره و، بېرته لاړ.
ښځې توشکه واړوله، څو چړموړلي لوټونه یې سترګو ته ونیول، یو دم یې کوکه کړه، په چیغو چیغو یې وژړل، سر یې څو ځله پر دېوال وواهه، ټکرې یې ور واخیست، انګړ ته ووته، د څا پر بېلر یې د دواړو لاسو نو ډنګرې ګوتې کېښودې، لاندې، اوبو ته یې وکتل، د رڼو اوبو پر سر سپینو ستورو ټال خوړ. یو دم یې کوکه کړه، خولې ته یې لاس ونیو، سا یې تر پزې راوختنه. هغې ژړل او زه د بېلر پر مخامخ ژی ورته ناست وم. ما د څا په اوبو کې د ښځې د اوښکو د لوېدو غږ اورېد.
ښځې پورته وکتل. په غریو کې یې وویل:
ـ اه خدایه ! زه د ژوند کولو حق نه لرم، نن مې خپل عزت په پیسو ورکړ.
یو دم د بېلر پر ژی کېناسته، پښې یې څا ته ور وغځولې، ناڅاپه یو غږ راغی:
ـ ادې ! تږی یم.
ورو مې کتل، په چوتره کې یو څلور ـ پنځه کلن ببر سری هلک ولاړ و.
کونډې منډه ور واخیسته، ماشوم یې پر خپل ټټر پورې ټینګ ونیو، په چیغو چیغو یې وژړل...مور ژړل، ماشوم غلی و.
وروسته دواړه یوې بلې کوټې ته ننوتل، پسې ورغلم، ځراغ بل شو، یوه وړه نجلۍ پرته وه، اووه کلنه، یا تر دې یو څه ډېره، خو نجلۍ وچه کلکه وه، کله کله به یې زګېروی شو، وبه یې ټوخل، تېزه تېزه ساه به یې ووهله، بېرته به غلې پرېوته.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه پورته په تاخچه کې ورته کېناستم. د نجلۍ د مخ پر راوتليو هډوکو يوازې خړ پوستکی پروت و.
کوچنی هلک په وړه ژبه وويل:
ـ ادې ! ولې دې ژړل؟ ډوډۍ نه شوه درته پاتې؟
ښځه غريو واخيسته:
ـ نه ګرانه ! خور ته دې خپه وم.
يو دم يې تر ماشوم لاسونه راوګرځول. وخت ووت، ماشوم يې هماغسې له غېږې نه جلا کاوه،
وروسته يې په ژړا کې وويل:
ـ د خور د علاج نيمايي پيسې مې پيدا کړې، پاتې يې بل وخت راکوي.
هلک خپله مور پر تندي ښکل کړه، مخامخ ورته ودرېد، ښځې پر خپل مخ ټکری ور کش کړ، په ژړا
کې يې وويل:
ـ اه ګرانه ! د ليدو وړ نه يم. مه راته ګوره.
ماشوم په خواره خوله وويل:
ـ ولې؟
ښځې څراغ ته ور پوه کړل، هماله د خپلو اولادونو تر څنګ پر زاړه ليکې ليکې تغر پرېوته. ما يې
يوازې سلګۍ اورېدې. څه به مې کول؟ له هغه ځايه را ووتم، خو پوښتنې راسره پاتې وې، له چا به
مې مالومات غوښتل؟ نه پوهېدم.
يو دم مې کړپ واورېد، د ستورو رڼا ته مې يوه توره پيشو ولېده، پيشو د دېوال پر سر روانه وه،
ورغلم، پر سرداو ورته کېناستم، خو پيشو د کونډې په اړه ډېره نه پوهېده، لنډه يې را ياده کړه چې
د کونډې په کور کې يې تر اوسه د غوښې بوی نه دی حس کړی، له ناتاره (په شړومبو کې لنده
ډوډۍ) پرته بل څه نه خوري، نو نه يم ورته راغلې.
پيشو ته مې وويل:
ـ داسې څوک شته چې د کونډې په اړه مالومات راکړي؟
ـ يو زوړ سپی دی، څو کاله د دوی کره و، خو کله چې د کونډې خاوند مړ شو، ګېډه يې نه ډکېده،
تېوله ورځ به د کلي په ډېرانونو ګرځېده، اخير يې د مجبوريت له مخې کور پرېښود، اوس د
ولسوالۍ په بازار کې د قصابيو مخې ته پروت وي.
په خبره کې يې ور ولوېدم:
ـ خو هلته ډېر سپي دي.
پيشو هوښياره وه، زما مطلب يې ژر واخيست:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

_زوړ سپی په اسانه مونډلی شې، کینه پښنه درنه پسې اخلي. یوه شپه د یوه کور سره چرګه ګېډرې وتښتوله، خو سرې زاړه سپي ته تړیک ونیو، ډز پر پښنه ولګېد.
پیشو همدومره خبرې وکړې، په ادب یې له ما لار وغوښته او خپله مخه یې ونیوله.
زه په هماغه شپه د ولسوالۍ بازار ته لاړم، زوړ سپی مې په اسانۍ ومونډ، د دوکانونو شاته یې د حلالو شویو غواوو پاتې شوې وچې وینې څټلې. لومړۍ پوښتنه مې د کونډې د مېړه په اړه وه.
سپي ښه خوله ترې وهله، را یاده یې کړه چې له کونګرېتوبه ورسره و، د کونډې مېړه په کلي کې کوچنی دوکان درلود، یو سهار ښار ته په سودا پسې لاړ، خو مازیګر یې په تابوت کې راووړ، کونډې ځان له ځمکې ځمکې ویشت، وېښته یې شکول، خو ګټه یې نه درلوده. د کلیوالو له خبرو پوه شوم چې د سورلۍ موټر په ماین ختلی و، دوی په خپلو کې سره ویل چې مړی د ښکارېدو نه دی. زما هم زړه ته ولوېده، له تابوته د سوځېدلو غوښو بوی راته.
بس! کونډې ته غمونو ور مخه کړه، پوډري لېوره یې دوکان خرڅ کړ او ایران ته لاړ. کونډه سوال ته مجبوره شوه، خو د انسانانو زړونه سخت دي، وچه ډوډۍ به یې په سختي مونډله. وروسته یې لور ناروغه شوه، نه پوهېږم چې څه بلا وهلې ده، خو علاج یې ډېرې پیسې غواړي.
جُوجُو غلی شو، پر غولي یې لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.
تواب په غریو کې وویل:
_کونډه د خپلې لور د تداوي له پاره زما له تره سره پرېوته؟
جُوجُو وویل:
_تره دې شرط ورته اېښی و، نن به یې پاتې دوه نیم زره افغانۍ هم ورکړې وي.
تواب یې په خبره کې ورولوېد:
_تره مې باید خپله سزا ووینې.
جُو جُو وویل:
_اه ګرانه! دومره سر مه پسې ګرځوه! ماته یې پرېږده.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب سترګې رنې کړې ! مور يې تر څنګ ناسته وه، هغې ورو وويل:

ـ سره غرمه دې کړه، مکتب دې هېر دی؟

هلک د باندې ووت. په چوتره کې هېڅوک نه و، پر دسترخوان خيرنې پيالې، توره چايجوشه او له پاستو ايستل شوې خامې ژۍ پرتې وې. تواب له ځا بوکه را وايسته، ځو لپې اوبه يې مخ ته ور واچولې، د تره له غوسې ډک غږ يې واورېد:

ـوا وا ! نه لمونځ، نه اودس ! د سپي غوندې مردار مخ دې نيولی دی، خدای ته به څه وايې !

تواب ور وکتل، تره يې د دالان په وره کې ولاړ و.

تواب کوټې ته ننوت، د تره له ملنډو ډک غږ پسې ورغی:

ـ دا کور به بې برکته کړې.

تواب بکس ور واخيست، مکتب ته لاړ، ټوله ورځ يې د خولې خوند بد و، غرمه يې کور ته زړه نه کېده، کلا ته نږدې سره لمر ته د لښتي پر ژۍ کېناست، پښې يې اوبو ته ور وغځولې، يو دم يې تلې وتنخېدې، ناره يې کړه، په بېړه ودرېد. جُوجُو له اوبو راووت، تواب وويل:

ـزړه مې دې بوټ را وايست.

بېرته غلی کېناست.

جُوجُو وويل:

ـچورت دې سم نه دی.

د تواب شونډې وخوځېدې:

ـتره ته مې غوسه راځي، خو تر هغه مې هم کونډې ته خوا بدېږي.

جُوجُو وويل:

ـما يې فکر کړې !

تواب په حيرانی ورته وکتل:

جُوجُو وويل:

ـله بکسه دې قلم او کاغذ راوباسه !

هلک هماغسې وکړل.

جُوجُو وويل:

ـوليکه !

ـڅه؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ولیکه ! تا د یوې مجبورې ښځې عزت ته په سپکه وکتل، بس ! په دوو ، دریو ورځو کې به د ټوپک خوله در واوړي !

جُوجُو غلی شو ، کاغذ ته یې وکتل، ویې ویل:

ـ ښایسته خط نه لري، خو بیا هم ښه دی، لوستل کېږي.

کاغذ یې د هلک له لاسه کش کړ.

تواب مخامخ وکتل، لیرې د غونډۍ په لمنه کې تور سیرلي، د تورو ټکو غونډې ښکارېدل. ورو یې وویل:

ـ ښه نو ، دا خط څه کوې؟

ځواب یې وانه ورېد ، ورمېږ یې کوږ کړ، جُوجُو نه و.

تواب کور ته لاړ، ډوډۍ یې له مستو سره وخوړه، اوږد وغځېد ، مازیګر یې اوږه وخوځېده. خور یې وه، هغې په خواشینۍ وویل:

ـ پلار مې ډاکټر راووست.

تواب په بیړه کېناست، سترګې یې وموښلې:

ـ څوک ناجوړه دی؟

ـ لالا مې سرې تبې نیولی، په دې ګرمۍ کې غبرګې بړستنې ورباندې پرتې دي.

تواب ولاړ شو ، د تره کوټې ته ورغی، ډاکټر پېچکارۍ ډکوله، پلار او نیکه یې غلي ناست ول.

تواب خپل تره ته وکتل، لړزې اخیستی و ، پر لاندنۍ چاودلې شونډه یې ډومبک وینه پرته وه.

تواب خپلې کوټې ته لاړ، ورو یې وویل:

ـ جُوجُو !

ځواب یې وانه ورېد. منډه یې واخیسته، د کلا د دروازې تر مخ ودرېد:

ـ جُوجُو !

باغ ته لاړ، د انګورو د تاکونو په مینځ کې ودرېد ، چیغه یې کړه !

ـ جُوجُو !

پررر، شو ، له شنو پاڼو خړې مرغۍ والوتې.

تواب پر پوله کېناست، شیبه ووته، پزه یې کش شوه ، جُوجُو وخندل:

ـ کوټ، کوټ، کوټ... ډېر راپسې وګرځېدې؟

تواب په غوسه وویل:

ـ ځان راوښیه، په تره دې څه ټکه راوستې ده؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر پوله سپینه رڼا را وګرځېده:
_اه ګرانه ! تره دې ډېر بې زړه دی !
_نو تا څه وکړل؟
_هېڅ ! کونډې ته یې یوه ارزان بیه ګوتمۍ اخیستې وه، را پټه مې کړه، تره دې غرمه ویده و ، ګوتمۍ او کاغذ مې په خولۍ کې ورته کېښودل. خرهاری یې د زغملو نه و ، غوسه راغله، پر پزه مې خوله ور ولګوله، سړی نېغ کېناست، خولۍ ته یې وکتل، رنګ یې والوت، کاغذ یې ولوست، چیغه یې کړه، شا پر تخته بېسده پرېووت.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
_ که یې زړه درېدلی وای، بیا ؟
جُوجُو وویل:
_ څوربدا ورته ښه ده، دی به تر اوسه په دې فکر کې وي چې په رڼا ورځ یې څنګه په خپل کور کې خط او ګوتمۍ په خولۍ کې ورته کېښودل.
جُوجُو غلی شو، وروسته یې یو دم وویل:
_له کونډې سره مرسته کوې؟
_هو
_نو یو بل خط هم ولیکه. دوه ، درې تکې بس دي. په دوو ورځو کې د کونډې له پاره د پنځو لکو افغانیو تیارول او که د برش مرمۍ؟
دا هم ولیکه چې پیسې به د شپې دوولس بجې په زړه ژرنده کې ږدې او له کونډې به لیرې ګرځې.
تواب په حیرانۍ ورته کتل.
جُوجُو وویل:
_بله چاره نه وینم، خط په پاکټ کې واچوه، تره ته دې ووایه چې له فوټباله راتلم، له ګڼو ونو یو ناشناخته سړی راووت، سپېره، ډبل برېتونه یې لرل، سترګې یې سرې وې، پر مخ یې یو لوی تازه پرار (زخم) ښکارېده او له جیبه یې د توپانچې میل راوتلی و. همدا پاکټ یې راته ونیو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب غلی کېناست، مخې ته يې وکتل، پانې وې لاس يې ور وغځاوه، نرۍ ځانګه يې په دوو ګوتو کې ټينګه کړه، کړس شو، ځانګه ماته ملا، لاندې وځړېده. په نوې پيدا شوې چوله کې يې ژرندې ته وکتل، رنګ د بوالونه له ورايه ښکارېدل، د ژرندې زړه ناوه وچو بوټو نيولې وه.

تواب ورو وويل:

ـ جُوجُو؟

ځواب يې وانه ورېد.

کونګ ناري کړې، تواب په بېړه پورته وکتل، د ونې په ګڼو پاڼو کې هېڅ هم نه ښکارېدل، سپينې سپوږمۍ ته پنډې ورېځې ور رواني وې، له کلي د سپيو غپا راتله.

پاڼې وخوځېدې، هلک په بيړه ولاړ شو.

جُوجُو وويل:

ـ زه يم.

تواب سوړ اسويلی وايست، بېرته کېناست.

سپينه رڼا را تاو شوه، جُوجُو وويل:

ـ وختي راغلی يې؟

تواب ژرندې ته کتل...

جُوجُو وويل:

ـ ببځايه مه وېرېږه !

تواب په خبره کې ورولوېد:

ـ اوس هم د زړه په زور راغلم.

جُوجُو وويل:

ـ يوه ښځه مې ولېده، ماشوم يې د بلاوو او لېوانو په کيسو ويداوه، وېروونکې خبرې يې ورته کولې، ويل يې، د باندې توره بلا ولاړه ده، که ويده نه شوې، يوه ګوله به دې کړي.

ته هم نه يې ملامت، ډاډه يم، مور يا انا به دې دا رنګه کيسې درته کړې وي، څوک چې په ماشومتوب کې ووېروې، په لويوالي کې لوی زړه مه ورنه غواړه !

جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل، هغه د ژرندې رنګو د بوالونو ته وچې سترګې نيولې وې...

جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

_مه وبرېږه، موږکان دي، په رالوېدلو وچو پاڼو خېژي.
تواب هماغسي ژرندې ته کتل...
جُوجُو وویل:
_اه ګرانه ! زړه دې مه خوره، شپه تر ورځې ښه ده، انسانان ویده دي، تاوان نه رسوي.
جُوجُو غلی شو، چوپه چوپتیا وه، پر پاڼو د موږکانو د تېرېدو غږ راته، لیرې یوه چرچرک ناري وهلې...
شېبه ووته، جُوجُو وویل:
_اوس یې وخت دی، تره دې باید راغلی وای.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
_راځي !
_ډاډه یې؟
هو، پرون ماښام مې خط ورکړ، د برېتور سړي ښېره مې نوره هم له وېرې ورته ډکه کړه، لاره ترې ورکه شوه، کوټې ته ننوت، شېبه وروسته یې ښځې چیغې کړې، تره مې بیا ضعف کړی و. خو سهار ته په خپلو پښو تر موټره ورغی، د کلا دروازه ما ورته خلاصه کړه، رنګ یې ژېړ و، مازیګر پلی کور ته راغی، نیکه ته یې وویل چې موټر عوارض پیدا کړي و، خرڅ یې کړ، په پیسو به یې بل موټر واخلي.
جُوجُو وویل:
_نیکه یې قانع کړ؟
_تره مې د موټرو په کاروبار ښه پوهېږي، دا رنګه سوداوې یې پخوا هم کړې وې.
کړپ شو، تواب ځان ټیټ کړ، پاڼې یې ورو له سترګو لیرې کړې، تره یې د ژرندې مخې ته ولاړ و، یوې بلې خواته یې په وېره کتل. وروسته یې د ژرندې پر ناوه یوه غوټه کېښوده.
جُوجُو ځانګې وښورولې، د تواب تره یو دم چیغه کړه ! زنګنونه یې پر ځمکه ولګېدل، په زوره یې وویل:
_د خدای له پاره ! واړه ماشومان لرم !
جُوجُو یوه ځانګه ماته کړه، له کړپ سره، سړی پر ځمکه پرېووت، خپله پزه یې پر غولي وموښله !
_توبه مې ده، بد مې کړي، د خدای روی ومنئ، بیا به داسې نه کوم.
سړي یوه شېبه توبې وایستې، بیا ورو ولاړ شو، تواب تر هغو پسې کتل چې په تورو ونو کې ننوت.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
ـ دا خو ډېر بې غېرته و...
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـ له رسوايۍ ډارېده.
جُوجُو وويل:
ـ راځه!
دواړه د ژرندې ناوې ته ودرېدل، تواب غوټه خلاصه کړه، د زرګونو پنځه تړلې بنډله وو.
جُوجُو وويل:
ـ دا پيسې بايد کونډې ته ور ورسوې.
تواب په پوښتونکې نظر ورته وکتل.
جُوجُو وويل:
ـ زړه دې غټ ونيسه، زه درسره يم.
تواب نيم ساعت وروسته د کونډې د کور دروازې ته ولاړ و. هلک د دروازې په ليخک کې تړلې غوټه کېښوده، شاوخوا يې وکتل، يوه تيږه يې له خاورو راپورته کړه، دروازې ته يې ونيوله او دروازه يې پرې وټکوله.
منډه يې واخيسته او دروازې ته مخامخ په ګڼو نيالګيو کې کېناست، سپوږمۍ تېزه وه، ان د دروازې پر سر د غومبسو غټه ځاله هم ښکارېدله.
وخت ووت، دروازه خلاصه نه شوه.
جُوجُو د تواب پر ورانه چونډۍ ولګوله.
تواب ورو ولاړ شو، بيا يې دروازه وټکوله، په منډه يې ځان تر نيالګيو را ورساوه.
د کونډې وارخطا غږ يې واورېد:
ـ څوک يې؟
وخت ووت، دروازه هماغسې تړلې پاتې شوه.
جُوجُو وويل:
ـ يو ځل بيا!
تواب غلى ولاړ شو، داځل يې دروازه يې په شدت وټکوله.
کونډې وويل:
ـ څوک يې؟

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه خلاصه شوه، وارخطا ښځه په وره کې ودرېده، په لاس کې يې د تناره سيخ نيولی و. ښځې يو ې بلې خوا وکتل، يوه شېبه ودرېده، بيا يې غوږونو ته پام شو، ورو ايې خيسته او کور ته ننوته.

جُوجُو وويل:

_راځه!

تواب په حيرانۍ ورته کتل...

جُوجُو وويل:

_زړه دې، که غواړې چې د کونډې له حاله خبر شې، نو په ما پسې راځه.

تواب حرکت ونه کړ.

جُوجُو وويل:

_مه وېرېږه. نه دې ويني.

تواب وويل:

_خو دروازه تړلې ده، د ځنځير شرنګ دې وانه ورېد؟

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

_اه ګرانه! نوې خو مو نه دې سره پېژندلې.

تواب دروازې ته ودرېد.

جُوجُو ورک شو، شېبه وروسته د دروازې ځنځير ورو له درې سره ولګېد، تواب او ېده ورکړه، دروازه نيمکښه شوه. هلک په احتياط انګړ ته ور ننوت، شاوخوا يې وکتل، سپېره غولی و، ان يو شين ډکی هم نه ښکارېده، يوازې له څا سره يو کوږ نيالګی ولاړ و. تواب چوترې ته وخوت، يو دم څراغ ولګېد، تواب پرېووت، د جُوجُو ورو غږ يې واورېد:

_دې خواته!

هلک ور وښوييد، له کړکۍ سره غلی کېناست. کوټې ته يې وکتل، کونډه حيرانه ناسته وه، خلاصې غوږونو ته يې وچې سترګې نيولې وې. وروسته يې يو دم يو بنډل ور واخيست، څراغ ته يې ور نږدې کړ، په ځير ځير يې ورته وکتل.

بيا يې يو ناڅاپه وخندل، خندا يې زور ونيو، د هغې تر څنګ پروت ماشوم کېناست، په حيرانۍ يې خپلې مور ته وکتل، په وېره يې وويل:

_ادې! ډوډۍ دې موندلې ده؟

ښځې مخ ور واړاوه، يو دم يې غبرګه ترې تاوه کړه، بېرته يې له خپل ټټره بېل کړ، پيسې يې ور واخيستې، په خوند يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دومره پیسې مې په ژوند نه وې لیدلې.
ماشوم غلی و.
ښځې وویل:
ـ اوس به دې نو خورکۍ د کابل په ډاکټرانو وګرځوم، خدای به یې جکه جوړه کړي.
ماشوم ورو وویل:
ـ ډوډۍ به ډېره وي؟
ـ هو زړه ! سهار به یوه ګونۍ اوړه را وغواړم، له دې ایسته به خپل تنور بلوو.
نجلۍ وسونګېده. ښځې د هغې خوار ولي وښورول، په خوند یې وویل:
ښایستې لورې، سترګې رنې که !
نجلۍ هماغسې پرته وه.
ښځې وویل:
ـ وګوره، پیسو ته وګوره ! ټول زرګون دي.
نجلۍ مړاوې د مور په لاس کې نیولي بنډل ته وکتل، په زحمت یې وویل:
ـ چا راوړې ؟
ښځه غلې شوه، شېبه وروسته یې ورو وویل:
ـ نه پوهېږم !
چو په چوپتیا شوه، مور، لور او زوی پیسو ته کتل...
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـ ملایکو !
ټول غلي وو، یوه هم کومه خبره ونه کړه، پر خړ دېوال د ماشوم د ببرو وېښتو سیورۍ لړزېده.
جُوجُو د تواب پزه کش کړه، تواب ولاړ شو، ورو له انګړه ووت. مخکې لاړ. تر هدېرې تېر شو.
جُوجُو وویل:
ـ نېک کار خوند نه لري؟
تواب ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وویل:
ـ سمه ده، خه مه وایه.
وخت ووت، تواب د کلا تر مخ د مېلمنو د کوټې بام ته وخوت، پر سپېره ډاګ ستوني ستغ اوږد وغځېد. پورته یې وکتل، د سپوږمۍ رڼا تېزه وه، ستوري تت ښکارېدل.

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وویل:

ـکور ته نه ځې؟

تواب سوړ اسویلی وایست:

ـنه، د تره له سوبه (علته) مې زړه نه کېږي.

غلی شو.

جُوجُو وویل:

ـبیا ژاړې!

ـنه

ـما دې په سترګو کې سپوږمۍ ولیده، صافه نه وه، یوې بلې خوا ته رنګېدله، اوښکې وې.

تواب ټوخي واخیست، یوه شېبه یې وټوخل، ویې ویل:

ـکونډه او د هغې ماشومان مې سترګو ته ولاړ دي.

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

ـاه ګرانه! دا خو یوازې یوه وه، که په نورو کیسو پوه شې، زړه به دې وچوي.

جُوجُو غلی شو، یودم یې وویل:

ـاورې؟

ـڅه؟

ـد بېلچې غږ.

ـهو، خو ډېر لیرې دی.

جُوجُو وخندل:

ـدومره هم نه، له وېرې ورو کار کوي.

تواب وویل:

ـنو دا وخت؟

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

ـراځه! ځینې خبرې باید درته مالومې شي.

دواړه له بامه ښکته شول، ولاړ غنم یې په مخه ورکړل، تېرو لوخو ته ودرېدل. تر لوخو ور ها خوا یو چا د کاریز اوبه اړولې.

تواب په بیړه وویل:

ـدا خو تاجو دی، ده پرون اوبه ولګولې. نوبت یې تېر شو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جُوجُو غږ يې واورېد:
ـد اوبو په غلا پسې راوتلی.
ـاه، نه يې شم منلی، د تاجو له غلا نه بد راځي، حرامه يې ګڼي.
ـاوس خو يې وينې.
تواب غلی شو.
جُوجُو وويل:
ـراځه!
دواړه بېرته شاته وګرځېدل، له ګڼو چنارانو ووتل، د زنګولې غږ راغی، د پچو بوی له خاورو سره ګډ و.
تواب ته غوسه ورغله:
ـد خدای له پاره، کوچې شنو تاکونو ته رمه ور پرې اېښې.
دواړه د پخخې تر څنګ تېر شول، يو څوک پر سرداو ناست و، پر د ېوال له راغليو څانګو يې زردالو شکول، پورته سپينه سپوږمۍ ولاړه وه.
تواب ځړېدلی سر د کلا خواته روان شو.
جُوجُو وويل:
ـځينې نورې خبرې هم شته.
ځواب يې وانه ورېد.

* * *

تواب پر خامه هندوانه وخوت، سپين ښويه بوجان (زړې) ترې را ووتل، ځتکي ته يې د تېره بوټ څوکه سيخه کړه، ځتکی له جوړنګ ببل شو، ورغړېد او په لښتي کې ولوېد. بکس يې کېښود، يو دم يې د پالېزه پر جوړنګانو خپرې کړې لانده بوټي له بېخه راوتل.
تواب ستړی شو، بکس يې شاته واچاوه، لېرې يو چا رشقه رېبله ورغی، په لوړ غږ يې وويل:
ـپالېز مې دې له بېخه را وايست.
په رشقه کې د لور د تېرېدو غږ ودرېد، سړي ملا سيخه کړه، حيرانې سترګې يې له چڅړو ډکې وې.
په سړه سينه يې وويل:
ـ په سد يې؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تواب شونډې وخوځېدې !

ـ تاجو ! که يې نه منې ، نو ورشه ويې ګوره !

د سړي تندی تريو شو:

ـ غټان په خپل نوم مه بوله !

هلک غبرګ لاسونه د سړي سترګو ته ونيول:

ـ ها ! نوکانو ته مې وګوره، له ختو ډک دي.

سړي لور کېښود ، پوله يې په مخه ورکړه، تواب هم ګړندي ګامونه پسې واخيستل. سړی د پټي په کونج کې را ايستل شويو جوړنګانو ته ودرېد.

يوه شېبه غلی و ، بيا يې يو دم ځمکې ته لاس کړ، يوه وړه شکېدلې هندوانه په ګوتو ورغله، تواب سر ټيټ کړ، هندوانه پر پوله ولګېده، چاک شوه او راوتلو اوبو يې خاوره ورسره ورغړوله.

سړي تبرې ته لاس کړ، تواب چيغه کړه !

ـ ته غل يې، تبره شپه دې د کاريزه اوبه اړولې.

د سړي له لاسه تبره ولوېده.

تواب وويل:

ـ تا د ګل رحيم اکا يتيمانو ته هم ونه کتل، يوازې دوه پټي لري، خو ته د کاريزه سلامت شوا روز خورې، بيا دې هم اوبه ترې غلا کړې !

سړي حيرانې سترګې ورته نيولې وې.

تواب وويل:

ـ په جومات کې يې وايم.

سړي يو دم وخندل:

ـ ټول پالېز تر تا جار، ټوکې مې کولې، نه يم په غوسه.

بيا يې خپل جيب ته لاس کړ، شلګون يې راوايست:

ـ هه ! په مکتب کې به څه پرې واخلې.

تواب روان شو ، مخکې لاړ، شاته يې وکتل، سړي شلګون ورته ونبوراوه.

د تواب بکس دروند شو ، جُوجُو وويل:

ـ ښه دې ونه کړل

د تواب شونډې وخوځېدې:

ـ اوس کوچيانو ته ورځم.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوجُو وويل:
ـ اه ګرانه ! بدو ته په بدو ځواب مه وايه.
تواب ځرېدلی سر روان و.
جُوجُو وويل:
ـ مکتب به څنګه کوې؟
ـ اول سات خالي دی.
تواب تر فصلونو ووت، دښته يې په مخه ورکړه، د غونډۍ په لمنه کې د کوچيانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.
جُوجُو وويل:
ـ د تېرې شپې کوچی به په کومه يوه کې پسې غواړې؟
غټ کوچياني سپي غپ وهل، منډه يې را واخيسته، بکس سپک شو، سپی ځای پر ځای ودرېد.
وربوز يې پر خاورو کېښود ، لکۍ يې له ځمکې مړه دوړه پورته کړه، بېرته کېږدۍ ته ور وګرځېد.
بکس درونډ شو:
ـ دلته يې نه شې موندلی.
تواب وويل:
ـ ولې؟
ـ سپي را ياده کړه چې بېګانۍ رمه تر غونډيو ورهاخوا پسې وغواړئ.
د تواب تندی تريو شو:
ـ سپی دروغ وايي !
جُوجُو وخندل:
ـ اه ګرانه ! د سپي سپکاوی مه کوه، که خبر شي نو د ځان توهين يې ګڼي.
تواب پر يوه هواره تېږه کېناست. مخامخ يې وکتل، دوو ځوانو کوچيو پچې پچې جارو کولې، خرو لنډ لنډ ګامونه اخيستل، پېټې يې تړلې وې.
د جُوجُو غږ يې واورېد:
ـ د کوچيانو ژوند سخت دی.
تواب وويل:
ـ خو ماته خوند راکوي.
جُوجُو وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په دې خبرو پسې مه ګرځه !

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

ـ راځه !

ـ چېرته؟

ـ دا خوند باید له نږدې ووینو.

هلک ورو روان شو ، له یوې کېږدۍ یوه بوډۍ راووته.

تواب په شونډو کې وویل:

ـ د کورتو اخیستلو بانه ښه نه ده؟

د جُوجُو غږ بیې واورېد:

ـ ترڅو به په دروغو ژوند کوی؟

بوډۍ خپله چونډاره لمن د سپي سترګو ته ونیوله. په زهیر، خو ډډ غږ یې وویل:

ـ څه غواړې؟

تواب ور مخته شو:

ـ د یوه کوچي پوښتنه مې کوله، بېګا یې د انګورو په تاکونو کې یوه پانه هم نه ده پرېښې.

بوډۍ وویل:

ـ موږ رمه نه لرو ، مازې څو مېږې راپاتې دي، مردار نه پرې خورو.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـ تږی یم.

سپي وغرېد ، یودم غلی پرېووت.

بوډۍ وویل:

ـ کېږدۍ ته ور ننوځه، سپی خروړی (خوړونکی) دی.

تواب ور وکتل، سپي پر خړو خاورو خپل وربوز ایښی و.

تواب کېږدۍ ته ننوت. پر زاړه او شکېدلي لیمخي کېناست، شاوخوا یې وکتل، څنګ ته خیرني بستري پرتې وې، پورته مات شکېدلي غلبېلونه را ځړېدل

یودم یې غوږ سوړ شو ، ورمېږ یې کوږ کړ ، بوډۍ له اوبو ډک جام ورته نیولی و.

تواب لاسونه ور وغځول، شونډې یې د جام پر ژۍ کېښودې، اوږه یې درنه شوه ، جُوجُو وویل:

ـ دوې ورځې دلته وم، په همدې جام کې سپي خوله وهله.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب یو دم وتوخل، له خولي یې نریو رېو اوبو داره وکړه.
بوډۍ وویل:
ـبسم الله
تواب جام پر غولي کېښود.
زګېروی شو، تواب شاوخوا وکتل، برېستني وښورېدې. بوډۍ ورغله، غبرګې برېستني یې چوله کړې، ببر، سره نبنتي ژېړ وېښته ښکاره شول.
بوډۍ وویل:
ـجار!
د تواب غوږ وتخنید:
ـلمسی یې ده، غونډل چیچلې.
تواب د برېستنو خواته ورونښویېد.
بوډۍ د نجلۍ مخ لوڅ کړ، د هغې پر لمر سوځولي تور تندي یې لاس کېښود، سوړ اسویلی یې وایست:
ـلکه له تناره چې دې را ایستلې وي.
تواب وویل:
ـډاکټر ته مو نه ده وروستې؟
بوډۍ خپلې لمسۍ ته وچې سترګې نیولې وې.
تواب وویل:
ـغونډل خطرناکه دی.
بوډۍ یودم ورو وکتل:
ـته له کومه پوه شوې؟
د تواب ژبه بنده شوه:
ـما، ما
بوډۍ وویل:
ـته بې څه نه یې، په غیبو پوهېږې، سپی هم څه نه درته وایي.
تواب غلی و.
بوډۍ د خواست په ژبه وویل:
ـها زویه، خدای دې په ځواني برکت که، ماته خو بزرګ ښکارې. په دې لمسۍ خو مې یو دم وکه!

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په حیرانۍ ورته کتل.
بوډۍ تورواړه د بګ ته لاس وروغځاوه، د بګ یې د تواب ترمخې کېښود:
_ها ، د یوې غړکې نوین (تازه) کوچ دی، په شکرانه کې یې درسره یوسه.
تواب ولاړ شو ، بوډۍ ترلمن ونیو ، تواب بېرته کېناست، شونډې یې وخوځېدې، د نجلۍ مخ ته یې خوله ورنږدې کړه، له چوف سره د هغې په ببرو وېښتو کې نښتې پلاله وخوځېده.
تواب په بیړه له کېږدۍ ووت، منډه یې واخیسته. لېرې ودرېد ، د پښو څرپکې یې واورېدې، ورمېږ یې کوږ کړ ، سپې لکۍ خوځوله.
تواب کېناست. غوږ یې وتخڼېد. جُوجُو وویل:
_ښه نو ، ته بزرګ یې؟
تواب ته غوسه ورغله:
_ملنډې مه وهه !
جُوجُو وخندل:
_کوټ، کوټ، کوټ...د تندي ګونځې دي بیا ډېرې شوې، سپی بې حوصلې دی، یو ازې اشاره غواړي، یوه ګوله به دې کړي.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
_یوه پوښتنه؟
تواب ورو وکتل:
_څه؟
غونډل انسان وژني؟
_هو ، تېر کال یې زموږ د دهقان کوچنی زوی وخوړ (وچیچه)، څو ورځې وروسته یې ډاکټر ته یووړ، خو په لاره کې مړ شو.
تواب غلی شو ، یودم یې وویل:
_اوس نو مه وایه چې غونډل بې ازاره دی.
جُوجُو وویل:
_بیا دې هم په قضاوت کې بیړه وکړه. غونډل مې ظالم وګاڼه، خو هغه را یاده کړه چې کلونه همدلته اوسېدو ، بس ! کوچیان راغلل، غټې تیږې یې لیرې کړې او کېږدۍ یې ودروله. موږ د

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږکانو یوه پخواني غار ته پناه وروړه، خو هلته یې هم په کراره نه پرېښودو، نجلۍ ډکه بدنۍ په غار کې تشه کړه، یو شوخ زوی مې پر لمن ور وخوت او د نجلۍ غاړې ته یې خوله وروړه.

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

_ته خوشاله یې چې دا کوچۍ مړه شي؟

تواب په حیرانۍ ور وکتل.

جُوجُو وویل:

_ورشه، بوډۍ پوه که چې د نجلۍ غم وخوري.

تواب ورو ولاړ شو.. شېبه وروسته د کېږدۍ تر مخ ودرېد. بوډۍ د کوچو له دېگ سره راووته.

تواب ورو وویل:

_نجلۍ باید ډاکټر ته ورسوئ!

بوډۍ وخندل:

_جار، د ډانگټېر کار یې نه دی، ستا دم به یې ټک پترۍ کړي.

یودم یې هلک تر لاس ونیو او دواړه کېږدۍ ته ننوتل.

بوډۍ د نجلۍ له مخې بړستن لیرې کړه، په خوند یې وویل:

_ها ورته وگوره! کراره پرته ده.

تواب ور وکتل، د نجلۍ د خولې لنده غاړه تکه شنه وه.

بوډۍ وویل:

_پیاز مې په اور کې ایښی، بس! چې خوړین شو، پر غاړه به یې ور وتړم، ټول زار (زهر) او ناوونه (چرک) به یې را وباسي.

ډېر کوچیانی غږ واورېدل شو:

_دا ښوک دی؟

تواب په بیړه ور وکتل. له عمره پوخ چاغ، گردی سړی ولاړ و.

بوډۍ وخندل:

_تړی و، خو په بزرگۍ کې یې شک نشته، یوه چوف یې سنځله کراره پرې ایسته.

کوچي لوی ډانگ د کېږدۍ ټاټ (ټوټې) ته ودراوه، خیرن بالښت ته یې ولې ولگول، په ډېر کوچیانې غږ یې وویل:

_ادې! جونگۍ مې خرڅ کړ!

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ يودم کېناسته، تواب ور وکتل، د ښځې رنګ الوتی و.
کوچي وويل:
_خوا مه بدوه، په کور کې يوه لپه اوړه هم نشته.
د بوډۍ د تندي ګونځې لا پسې ژورې شوې؟
_همدا يو جونګۍ راپاتې و.
کوچي ته غوسه ورغله!
_بلا ورپسې! زنګي (هلکان) خو له لوږې نه شو مړه کولای!
مېږې رمباړه کړه، تواب ور وکتل، دوه واړه هلکان په خوږ ډنګرو مېږو پسې روان وو. يوه يې پرتوګ نه درلود، اوږده لمنه يې باد وهله.
د کوچي غږ يې واورېد:
_مړې خورې؟
تواب ور مېږ کوږ کړ، کوچي ده ته کتل.
تواب په بيړه وويل:
_نه.
ترکېږدۍ ووت، ودرېد، کوچي ته يې مخ ور واړاوه، په وېره يې وويل:
_دا نجلۍ ډاکټر ته بوزه، مري.
کوچي چيغه کړه!
_ګل اندامې! دا چای زار زکوم دې پسې څه که!
ښځينه غږ يې واورېد:
_څوځ خوله (اور) نه اخلي، لانده دي.
تواب ښۍ خواته وکتل، په خړ، پنډ لوګي کې يوه ښځه پټه وه، ښځې يودم وټوخل، ولاړه شوه، سترګې يې تکې سرې وې. ببرته کېناسته، څوځو ته يې ور پوه کړل، غوټه لوګی يوې خواته کوږ شو.
تواب په ځړېدلي سر ګامونه واخيستل، جُوجُو يې پر اوږه کېناست، ورو يې وويل:
_هلکانو ته وګوره!
تواب سر پورته کړ، بې پرتوګه هلک په خاورو کې ناست و، پر خوله او پزه يې مچان بونګېدل، بل د کوتې خلاصو پښو ته پرې ور اچاوه.
جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اوس يوه شوې چې کوچيان سخت ژوند لري؟

تواب يې په خبره کې ور ولوېد:

ـ زه څه خبر وم، په کتابونو کې يې ډېر صفت راغلی، ان لوی لوی شاعران او ليکوالان يې لا په صفت نه مړېږي.

جُوجُو وخندل:

ـ اه ګرانه! په دې خبرو پسې مه ګرځه. زه دوې، درې ورځې له کوچيانو سره وم، ډېر څه مې ليکلي، خو لمر دی، برقي توري سم نه ښکاري.

تواب غلی روان و.

جُوجُو وويل:

ـ شاعران او ليکوال دې ياد کړل، ما هم د دوی ځينې ليکنې ولوستې، خو زه ډاډه يم چې کوچيانو ته يې پر پاخه سړک د روان موټر له ښيښو ورکتلي دي، دوی له ليرې د هغې پيغلې کوچۍ تصوير را اخيستی چې په اوښانو پسې روانه ده، خو هېڅکله يې د هغې له وچو شونډو راوتلې سترې (اه) نه دي اورېدلې، د هغې په چاودو پوندو کې يې تللیو اغزيو ته پام نه دی ور اوښتی، د هغې د تندې مړو خولو ته يې نه دي کتلي، د هغې په تنکي عمر کې يې د سترګو شاوخوا ګونځې نه دي ليدلې.

جُوجُو غلی شو. تواب هماغسې ځړېدلی سر روان و.

جُوجُو وويل:

ـ شرط تړم! که په همدې شاعر او ليکوال يوه ورځ د کوچي بړستن هواره کړې، تر سهاره به يې سپږمې ټينګې نيولې وي. که دې ډوډۍ ورته کېښوده، په کاسه کې به وېښتان پسې غواړي، دوی د کوچيانو د ژوند په صفت نه مړېږي، خو که ورته وواېې چې يوه اونۍ ژوند ورسره وکړه، نو د پچو د بوی او دوړو له لاسه به يې د تشناب کاغذ سپږمو ته نيولی وي. يوه شېبه يې د موټر له ښيښو يوه کوچۍ پيغله ولېده، سل مخه يې په صفت ډک کړل.

جُوجُو غلی شو، د تواب پر اوږه يې چونډۍ ور ولګوله:

ـ پوښتنه يې وکړه چې ليکوال او شاعران بايد څه وکړي؟

تواب وويل:

ـ څه وکړي؟

ـ ښه پوښتنه ده. په اوښ پسې روانه کوچۍ او په غره کې د شپېلۍ غږ، ټول ژوند نه دی، هر څه ته بايد د واقعيت په سترګه وګوري، د هغې کوچۍ سرې سترګې دې وليکي چې په لندو ځوځو اور بلوي او سرې يې له لوګي ډک دي. هغه نجلۍ دې انځور کړي چې غونډل چيچلي، خو ډاکټر نه

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري. هغه بې پرتوګه ماشوم دې ياد کړي چې پر خوله او پزه يې مچان بنګېږي او له مکتبه محروم دی. د هغو کوچيانو ستونزې دې وڅېړي چې ټوله مالداري يې ناروغيو ور تباه کړه.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

ـ راته ووايه چې ګټه به يې څه وي؟

هلک همدا پوښتنه تکرار کړه.

جُوجُو وويل:

ـ واقعي ليکنې به د کوچيانو ستونزو ته د نورو پام ور واړوي، د دوی له رېښتيني ژونده به خبر شي، کېدای شي چې سيار مکتب او شفاخانه ورته جوړه کړي، د مالدارۍ غم يې وخوري. که نور نه وي، د هوايي خبرو پر ځای خو به يې واقعيت ويلی وي.

د تواب شونډې وخوځېدې:

ـ مکتب راورسېد.

اوره يې سپکه شوه.

* * *

ملک وويل:

ـ يوازې تفدانۍ پاتې دي.

يو ځوان په منډه جومات ته ننوت، بېرته راغی، دوې تفدانۍ يې پر هوارګېلم کېښودې.

ملک وويل:

ـ ښه ځای دی، هوا چلېږي.

څپلۍ يې وايستې، پر رنګارنګ هوارو ټغرونو مخکې لاړ، د زاړه توت تنې ته ابښې بالښت ته يې ډډه ووهله، ويې ويل:

ـ د چايو غم مو خوړلی دی؟

يوه کليوال په بيړه ځواب ورکړ:

ـ کورونو ته مو احوال ورکړی، چای او ډوډۍ په خپل وخت راځي.

ملک غټه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړ، ورو يې وويل:

ـ ناوخته شول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلیوال غلي وو.
ملک وویل:
_تو ابه زویه ! د جومات بام ته ور وخېژه !
تواب پر ختېنو زینو وخوت. شمال لور ته یې وکتل، دښته له شنو سپاندو ډکه وه، ورمېږ یې کوږ کړ، لمر یې سترګو ته سیخ شو، ښی لاس یې پر وروځو کېښود، په لوړ غږ یې وویل:
_د زړې کلا له خوا خلک را روان دي !
یوه کلیوال خوله پورته ونیوله:
_څو کسان دي؟
_نه پوهېږم، له دې ځایه سم نه ښکاري، د ګلدین کاکا تر سنځلو راتېر شول.
هماغه سړي ور غږ کړل:
_څوک دي؟
ملک وخندل:
_یاره میر احمده، اجبه ساده خبره دې وکړه، لیرې دي، هلک یې شمېرلی نه شي، نو څنګه به یې وپېژني !
نورو کلیوالو وخندل.
تواب د بام پر ژۍ کېناست. د توتکیو غچا شوه، مخ یې واړاوه، د جومات پر سپیکر دوې توتکۍ ناستې وې. لاندې یې وکتل، د زاړه توت څانګې پر ناستو کسانو ورغلې وې، د شنو پاڼو له چولو، خیرنې خولۍ او سپین پټکي ښکارېدل.
غرهاری شو، دوې تیتې نرۍ هلیکوپترې راغلې، تکې توري وې، دښته یې په مخه ورکړه، له خپلو سیورو سره یو ځای تلې.
تواب ودرېد، چیغه یې کړه !
_نور هم راغلل !
له لاندې یوه کلیوال په لوړ غږ وویل:
_موټر دي؟
_هو.
_څو دانې ؟
_نه پوهېږم، په دوړو کې نه ښکاري.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب مخکې لاړ، په ځبر يې دښتې ته وکتل، د مخکيني موټر ښيښه برېښېدله، نور په دوړو کې پټ ول.
تواب د بام پر دودکش مټې ولګاوه، يو دم شاته لاړ، له دودکشه سرې غومبسې راووتې.
تواب په منډه له بامه کښته شو.
ملک وويل:
_چا نه و درته ويلي !
د تواب شونډې وخوځېدې:
_بمبرې (غومبسې) وې.
کليوالو وخندل.
_تواب ويالې ته ور وګرځېد ، يوه لپه رنې اوبه يې مخ ته ور واچولې، اوږه يې درنه شوه.
جُوجُو وويل:
_څه خبره ده؟
تواب په بيړه شاوخوا وکتل، کليوال ليرې و:
_مرکه ده.
_هغه د چرګو پر سر د مړي کيسه؟
_هو.
د موټر هارن واورېدل شو ، تواب په پښو ودرېد ، له تنګې کوڅې درې موټره راووتل. دروازې خلاصې شوې، ټولو سپينې او ژېړې لونګۍ تړلې وې، ملک او کليوال مخکې ورغلل، غېږې يې ورکړې، پر ليکه هوارو توشکو کېناستل.
جُوجُو وويل:
_په دې خلکو کې مې ايله د خير کار وليد ، پخلاينه ښه ده.
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
_نږدې نه ورځو؟
تواب له توت سره ودرېد.
يوه کليوال وويل:
_وه هلکانو ، هلی شاباس، دا ځای ستاسو له پاره نه دی، ورشئ، چای راوړئ.
تواب او څو نور هلکان ليرې شول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
_غم مه کوه ! زه يې احوال درته راوړم.
د تواب اوږه سپکه شوه.

* * *

تواب کوټې ته ورغی، جُوجُو په تاخچه کې ځړېدلی سر ناست و.
تواب وويل:
_څه وخت راغلې؟
ځواب يې وانه ورېد.
تواب ، کمپله پر پښو ورکش کړه، اوږد پرېووت.
جُوجُو وويل:
_دې ته نو انصاف نه شو ويلای.
تواب کېناست.
جُوجُو وويل:
_اجب منطق، قتل وروروکړ، په بدی کې يې خور لاړه.
تواب ورو وويل:
_په دې خبرو پسې مه ګرځه !
جُوجُو وخندل:
نو تاسو په کومو خبرو پسې ګرځئ ! څه ته ارزښت ورکوئ؟
يو دم يې بسترې ته ورټوپ کړل، د ېوال سپينې رڼا ونيو.
جُوجُو وويل:
_دلته مې ځينې يادداښتونه ليکلي دي.
۱۵۴۴ کال، د تور ستوري دولسمه.
غلی شو، تواب ته يې وکتل، ويې ويل:
_ستاسو په حساب د ۱۳۹۲ ل کال د ثور دوهمه راځي. غوږ شه، د همدې ورځې يو ياد داښت درته لولم.
تياره وه، پر پاخه سړک مې ځو موږکان وليدل، ورغلم، له موټرو د غنمو لوېدلې دانې يې ټولولې.
يوه موږک ته مې وويل چې موټر به مو ووهي، را ياده يې کړه چې بېغمه اوسه، امنيت خراب دی،

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ماښامه وروسته موټر نه شي را وتلی. کړپا مې وا ورېده، ورغلم، د پاخه سړک پر غاړه څو خړ دوکانونه ولاړ ول. غوږ مې ونیو، کړپا د پایې له سره راتله، ځیر شوم، انسان و، د برق له پایې یې یو څه خلاصول.

د یوه دوکان تر مخ په خاورو کې پراته سپي ته مې چونډۍ ور ولګوله، سپي ټوپ کړل، لیرې ودرېد، په وارخطايي یې وویل:

_فکر مې وکړ چې انسان دی.

بېرته خپل ځای ته راغی، وربوز یې پر خاورو ولګاوه، سترګې یې پټې کړې.

ومې ویل:

_دا سړی څه کوي؟

سپي خوله خلاصه کړه، اوږد اړږمی یې وایست، په خوبولې غږ یې وویل؛

له خوبه مې مه باسه !

مجبور مې کړ.

سپي په پټو سترګو وویل:

_څه موده مخکې دلته یوه موسسه راغله، شمسیاني یې ولګولې. ښه و، مصرف یې نه غوښت، د لمر په واسطه یې بېټرۍ چارجېدلې، د شپې به سلګونو کروپونو سپینه رڼا کوله، ټول بازار یې روښانه کړی و. خو له څو ورځو راهیسې د همدې بازار د پوستې عسکر پرې اموخته دي، هره شپه درې، څلور شمسیاني او د هغوی بېټرۍ خلاصوي، پلوري یې، ما په خپله ولیدل، کومندان یې پیسې شمېرلې.

جوجُو غلی شو، رڼا ته یې لاس ور وور، ویې ویل:

_بله پانه مې راواړوله.

د تور ستوري دیارلسمه:

سهار وختي مې په سفینه کې لیکلی تحقیق سماوه چې یو لوی درب شو، په بیړه د باندې ورغلم. تیاره وه، هېڅ هم نه ښکارېدل، د مرغانو د وزرونو شنهاری مې واورېد، پورته وختم، څو وارخطا هیلۍ مې ولیدې. یوې ته مې د درب یادونه وکړه، له وېرې یې ژبون وهل شوی و، خو بلې راته وویل چې د پاخه سړک خواته ورشه.

هماغسې مې وکړل، دوړه لا نه وه ناسته، نږدې ورغلم، د اوبو پر سر تړل شوی شل متره اوږد، پوخ پل ماته ملا پروت و.

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیرې په ونو کې پاتې وخوځېدې، هماغې خواته مې مخه کړه، دوو کسانو منډې وهلې، او ړې دې ړېرې یې درلودې، یوه یې د موټر بېټرۍ په لاس کې نیولې وه، بل په روان حال کې نرۍ سیم تړلاوه. دوی تر نږدې باغه په منډه ول، خو کله چې تر پخځې واوښتل، تګ یې عادي شو، یو بل ته یې د پله د نږېدو مبارکي ویله.

جُوجُو غلی شو. ورو یې وویل:

_دې ته وایي وطندوستي.

تواب رښا ته کتل.

جُوجُو وویل:

د تور ستوري څوارلسمه:

دا خلک تل په غوسه وي، هوارې تنډې مې نه دي لیدلې، په سمه خبره کې یې کاوږ ګډه دی. دوی خندا نه پېژني. که یې خندلي هم وي نو د نورو د سپکاوي له پاره یې خندلي دي. یو ماښام یوه جومات ته ورو ګرځېدم، لویان او ماشومان ناست ول، د یوه ماشوم باد پرې شو، ټولو وخندل، ډېر هومره چې سترګو یې اوښکې وکړې، ماشوم ژړل، خو د خندا غږ د هغه تر ژړا ډېر لوړ و. د یوه سړي له ډېرې خندا سا بنده شوه. له لمانځه وروسته هماغه سړی تر ټولو مخکې له جوماته ووت. پسې ورغلم، د ساراګشت له پاره یوې کنډوالې ته ورغی، هوا یې دومره خرابه کړه چې په کنده کې د ناست ملخ زړه وچاودید، خو ده ونه خندل، برعکس، قواره یې جدي ښکارېده.

بله ورځ یوه ښځه له خرې ولوېده، پر ړنګه ونه ناستو کسانو له ډېرې خندا خپلو تشو ته لاسونه نیولي وو.

په هماغه مازیګر مې په یوه بل کلي کې د له ځوانان ولیدل، نږدې ورغلم، په یوه لیوني پورې یې پلاستیکي خلطه غوټه کړې وه، لکۍ یې ورته ویله، د خندا له لاسه په هماغه خوا مرغۍ نه ورتلې، پر اخوره ولاړ خره هم خندل، خو د هغه خندا منطقي وه، خره د انسانانو په ساده توب پورې خندل.

جُوجُو غلی شو، تواب ته یې وکتل، ویې ویل:

_کوم کار مو سم دی؟

تواب وچې سترګې ورته نیولې وې.

جُوجُو وویل:

_د خپلو یاد دښتونو بله برخه به درته ولولم.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ يو څه ليرې لاړم، د وهل شويو ځنګلونو په اړه مې تحقيق کاوه. سوی او ګيدړه مې وغږول، ويل يې چې د اوسېدو ځای نه دی ورپاتې، غرونه لوڅ شول، انسانانو ټولې ونې خرڅې کړې.
د څېرې د يوه سپېره نيالګي پر ښاخ کېناستم، لاندې د سيند اوبه له لويو ډبرو سره لګېدلې، شنهاري يې خوت. ناڅاپه مې يوه پېغله وليده، سر يې لوڅ و، په منډه کې يې تور وېښته يوې بلې خواته کېدل يو ځای ودرېده، شاته يې وکتل، لويې ډبرې ته يې ولې ولګول.
نږدې ورغلم، لوڅو پښو يې په تېرو ډبرو د وينو څاڅکې پرېښې ول، نجلۍ تېزه تېزه سا وهله، باد يې تور وېښته پر سپين مخ راوستل، نجلۍ پر مخ لاس تېر کړ، خو لا يې هم پر شونډو په پرته وينه کې څو تور وېښته سرېښ ول. ناڅاپه ډز شو، له تيرې ورې ټوټه بېله شوه. نجلۍ منډه واخيسته، خو په دوهم ډز ځای پر ځای ودرېده، ځنګنونه يې پر وړو تيږو ولګېدل، له وليو څخه يې وينو داره وکړه، رنګه شوه، خرې ډبرې سرې شوې.
شاوخوا مې وکتل، دوو ځوانانو منډې راوهلې، يوه يې ټوپک درلود. نږدې راغلل، د ټوپک له نلۍ څخه د سوځېدلو باروتو بوی ته.
مړه نجلۍ يې تر لاسو او پښو ونيوله، خړو اوبو ته يې ور خوشې کړه. پسې ومې کتل، تر يو څه ځايه روانو ځګونو تور وېښته ورسره وړل، وروسته ډوب شول.
په ځوانانو پسې تر کلي ورغلم. د نجلۍ مور بدې ورځې کولې، وېښته يې شکول، کيسه مالومه شوه، د نجلۍ له خولې راوتلي و چې يو ځوان ورباندې ګران دی.
جُوجُو غلې شو. تواب ته يې وکتل، ويې ويل:
ـورونو يې ووژله. اه! دا خلک دومره مظلوم دي چې ان د ګرانښت حق هم نه لري.
تواب رډې سترګې ورته نيولې وې.
جُوجُو وويل:
ـبله پانه به راواړوم.
دلته له قسمه پرته خبره نه کېږي، ((په کوران که دروا غ درته وايم، خدای مې دې ووهې که مې غلطه خبره کړې وي، په الله قسم که مې پيسې بېرته درنه کړې...)).
اه! دا خلک څومره پر يو بل بې باوره دي.
يو بل ټکی، دلته ژوند څومره بې هدفه دی. بس وخوره، ويده شه، اولاد پيدا کړه او کوڅې ته يې وسپاره، نه يې د ساتلو غم ورسره وي او نه هم د تربيې. تنکي ځوانان يې په کنډوالو کې ناست وي او په غرويو (ورغويو) کې چرس ميدوي. بس! سپېره وړه، وربښمينه لونګۍ او د ژمي يو پسه لاندې يې ټول ژوند دی.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تراوسه مې داسې څوک ونه لید چې بل ته يې خير ور رسېدلی وي. برعکس، د يو بل پښې وهي، لوی دښمن يې تر ټولو نږدې خپل (تربور) دی. تل په بدو پسې ګرځي، ټول فتواوې ورکوي، مړ کړه، وتړه، اوبو ته يې واچوه، هر يو يې سياستوال دی، له سهاره تر بېګا يوه پاچاهي رنګه کړي او بله جوړه، اه! دوی د خوشالۍ له پاره هېڅ هم نه کوي، خو غم په پيسو اخلي.

جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل، ويې ويل:

ـ ډېرې خبرې مې وکړې؟

خرهاری يې واورېد..

جُوجُو پر د ېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

ويې ويل:

ـ څه بېغمه خلک دي.

ورک شو.

* * *

غرمه وه، تواب د کچالو جوېې ته اوبه ور پرېښودې، پر پوله ورته کېناست، پزه يې کش شوه.

جُوجُو وويل:

ـ دهقان مو زوړ دی، مرستې دې خوشاله کړم.

د تواب تندی تريو شو:

ـ هغه ته يې ځواب ورکړ!

ـ ولې؟

ـ پرون مې پلار د وړو کندو بېځايه کاوه، دهقان ته يې احوال ورولېږه، خو هغه ويل چې ناروغه دی.

ـ بيا؟

ـ نيکه ته غوسه ورغله، سړی يې راوغوښت، ورياده يې کړه چې نور يې په پټيو کې ونه ويني.

جُوجُو وويل:

ـ نو د کندو بېځايه کول خو د دهقان کار نه دی.

د تواب شونډې وخوځېدې:

ـ له دهقان سره يې په اوله کې ويلي و چې بېګار به وړي.

ـ واضح يې کړه!

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدلته پر دهقان نور شرطونه هم اېښودل کېږي. د بادار کور ته د غنمو او پروړې وړل، ژرنده، د بامونو کاګل....

تواب په بیړه ولاړ شو ، بېل یې ور واخیست، جوارو ته او ښتې او به یې وتړلې.

جُوجُو وویل:

ـببګا ډېر بې خوبه وې.

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

ـببګا ناوخته د هغې نجلۍ کور ته لاړم چې په بدو کې یې ورکړه. پوهېږې ! ځان وژني.

تواب په رډو سترګو ورته وکتل.

جُوجُو وویل:

ـنجلۍ د تناره په خونه کې یوازې ناسته وه، کاسې، پیالې، دسترخوان، مالګه، مرچ، هر څه تیت او توشپلي پراته وو.

نجلۍ ته مې وکتل، پر مخ یې توري لیکې ښکارېدلې. نږدې ورغلم، په اوښکو کې یې رانجه ګډ و. د مورېک ژړا مې واورېده. په دېوال کې جوړ شوي غار ته ورننوتم، یوه کوچنۍ مورېک ژړل، په روڼ پلاستیک کې یې د غنمو د پرتو دانو خواته زورونه وروهل، خو مور یې تر لکۍ ټینګ نیولی و.

ماشوم مې په لوږه نه لورېده، پلاستیک ته مې لاس وروغځاوه، خو د مورېک مور یو دم چیغه کړه !

ـپام !

په حیرانۍ مې ورته وکتل.

د مورېک مور وویل:

ـزهر دي.

لاس مې راټول کړ.

د مورېک مور وویل:

ـپه دې زهرو مورېکان وژني، خاوندمې تېره میاشت همدا د غنمو رنګېدلې دانې وخوړې، شببه وروسته یې په ګېډه درد شو، سیپن نس را واوښت.

په خبره کې یې ورولوېدم.

ـنو دا زهر دلته څه کوي؟

د مورېک مور وویل:

ـلومړۍ مې زوی تر لکۍ ونیسه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغسې مې وکړل.
د موږک مور د باندې ووته، خو ماشوم ژړل، زورونه يې وهل او د غنمو دانې يې غوښتې.
د موږک مور د وچې ډوډۍ له يوې ورې ټوټې سره بېرته راغله.
کوچنی غلی شو، ډوډۍ يې ور واخيسته، کونج ته کرار پرېووت.
مور يې وويل:
_مازيګر مې د نجلۍ چيغې واورېدې، د اور د خونې کړکۍ ته ور وختم، نجلۍ په چوتره کې ناسته وه، په لندو سپينو پايڅو پورې يې توره خاوره ښکارېدله.
مور يې راغله، د نجلۍ سر يې په خپل ټټر پورې ونيو، پر خړو غومبورو يې اوښکې روانې شوې.
وروسته يې نجلۍ ولاړه کړه، دواړه کوټې ته ننوتل.
زړه مې بې طاقته شو، د اور له خونې د باندې ووتم. په انګړ کې مې د نجلۍ پلار وليد، خپلې ورې لور ته په غوسه و، ويل يې چې زانه څا خبره کړه؟
ورې نجلۍ په وارخطايۍ وويل چې له زانې سره کاربزه ته تللې وه، دواړو منګې ډک کړل، کور ته د راتګ په حال کې مو د حاجي تور ورږه لور وليده، غوا يې اوبو ته ور وستله، زانې ته يې وويل چې په بدو کې يې ورکړې. زانې چيغه کړه، له اوږې يې منګی ولوېد او د کور خواته يې منډه راواخيسته.
د زانې پلار يوه شېبه ولاړ و، بيا يې د ابدان ځوښکې ته بدنۍ ونيوله، اودس يې وکړ او له انګړه د باندې ووت.
کوټې ته ورغلم، زانه پر کټ ناسته وه، سلګۍ يې وهلې.
مور يې په خواره خوله وويل:
_قسمت به دې همداسې و.
زانې يودم چيغې کړې:
_ هغه سړی تر پنځوسو کلونو اوښتی دی، بله ښځه هم لري.
د زوی ژړا مې تر غوږ شوه او له هغه ځايه راووتم.
موږک غلی شو.
ومې ويل:
_ټوله کيسه راته ووايه.
موږک چيغه کړه !
_مه !

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو دم یې زوی له لکۍ ور کش کړ.
ورومې کتل، د زوی تېره نوکان یې لا په پلاستیک کې بند و.
د موږک مور خپل زوی ته پاتې ډوډۍ ونیوله، زوي یې پر وچه ډوډۍ خپل تېره غاښونه ټینګ کړل،
خو لا یې هم ګردې ورې سترګې له غنمو نه اړولې.
د موږک مور وویل:
_تر ماخوستنه دلته وم، د لوښو کړپا مې واورېده، ورغلم، په سرای کې لاټین بل و، زانې ناولي لوښي پرېمینځل. د جارو تر شا پټ شوم، زانې ته مې وکتل، په سرو سترګو کې یې د لاټین رڼا ښکارېدله.
وروسته یې ډک تشت پرېولي لوښي د اور خونې ته یوړل، پسې ورغلم، زانې د ټکري پیڅکي ته ور لوېدلي غوټه خلاصوله. زړه مې خولې ته راغی، دې د موږکانو د زهرو پلاستیکي خلطه پر غولي کېښوده. کیناسته، دغنمو رنګ شویو دانو ته یې وکتل، یودم یې چیغه کړه.
زانې تر ډېرو ژړل، وروسته سلګیو واخیسته، پورته یې وکتل او لاسونه یې لپه کړل.
ما یې غږ نه اورېده، خو د نجلۍ شونډې خوځېدلې.
د هغې سترګو ته مې وکتل، رانجه یې اوښکو وهلي و.
بیا یې پلاستیکي خلطه ور واخیسته، ورغوی یې د غنمو له دانو ډک کړ. خولې ته یې ور ووړ، ناڅاپه کړپ شو، ژر یې ډک غروی (ورغوی) بېرته په پلاستیکي خلطه کې تش کړ، د باندې ووته.
ورغلم، پاکټ مې تر ژۍ ونیو او غار ته مې راکش کړ..
له چوترې نرۍ غږ راغی، مور یې زانې ته په غوسه وه چې په لوړه وید بدل ښه نه دي.
د زوی زګېروی مې واورېد، په خوب کې یې د پزې وړه، سره څوکه یوې بلې خواته کوله، پوه شوم چې د غنمو بوی پرې لګېدلی و.
یو دم پیالې وکړنګېدې، ورغلم، زانه په زهرو پسې ګرځېده، د پلاستیکي فرش څنډې یې واړولې، پریمینځلي لوښي یې سره تیت کړل، تاخچه یې وکته، یو دم یې کوکه کړه، د مرچو او مالګې ډبلې یې لاندې راوغورځول، کونج ته غلی کېناسته.
بس، همدومره.
جُوجُو غلی شو، لیرې د بایسکل زنګ وکړنګېد. جُوجُو د کچالو د بوټي تر پاڼو ور وکتل، په نرۍ لاره کې ډنګر سړی ولاړ و.
سړي په لوړ غږ وویل:
_نیکه دې په کور کې دی؟

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب ورغږ کړل:

ـهو ! خیریت و؟

ـد حاجي ستار د لور جنازې ته یې غوښتی.

ـکوم ستار؟

سړي پر بایسکل پښه واړوله. په تګ کې یې وویل:

ـد ړنګ کاریز د کلي.

تواب ودرېد ، چیغه یې کړه !

ـکومه یوه؟

د سړي غږ د بایسکل د ټیم له ټکا سره ګډ شو:

ـهغه چې پرون یې په بدو کې ورکړه.

جُوجُو وویل:

ـاه !

ورک شو.

* * *

ماسختن تواب د نیکه پر لاسونو اوبه ور اچولې چې بدنۍ کرېه شوه.

نیکه چیغه کړه:

ـړوند یې، درې دې لنده کړه.

تواب غلی و. تره ته یې وکتل، سترګې یې له غوسې ډکې وې. تواب د نورو پر لاسونو هم اوبه ور واچولې، تر چوترې ښکته شو ، چلمچې یې تش کړ ، اوږه یې درنه شوه.

تواب په غوسه وویل:

ـبدنۍ د ناستې ځای نه و.

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

ـبیره لرم، باید خبرې وکړو.

تواب وویل:

ـټول ناست دي، کوټې ته نه شم تلای.

له چوترې یې د پلار له غوسې ډک غږ راغی:

ـله ځان سره مه بونګېږه ! سمه خبره وکه !

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وارخطا شو:
ـڅه ! څه مې نه دې ویلي.
چوترې ته ور وخوت، غلی کېناست.
نیکه چیغه کړه !
ـبلا ! وه بلا ! د لمانځه ناوخته شو.
له دالانه بنځینه وارخطا غږ راغی:
ـچای دم دی، یوازې پیالې مینځم.
چو په چوپتیا شوه، د تناره له خونې د پیالو کړنګا راتله.
نیکه په غوسه وویل:
ـکم عقله نجلۍ ! ځان یې زندی (غرغره) کړ، نه د دې دنیا شوه نه د هغې.
د تواب غوږ وتخنېد، جُوجُو وویل:
ـورته ووایه چې دا دنیا خو تاسو ور خرابه کړه.
تواب په غوسه وویل:
ـچوپ !
د تواب پلار یو دم چیغه کړه !
ـخره !
سرې چیلکې ته لاس ور وغځاوه، تواب ټیټ شو، چیلکه پر یوه کوچني هلک ولګېده. هلک په چیغو د اور خونې ته منډه واخیسته.
د تواب پلار لاس ور وغځاوه، تواب یې له نبی پښې کش کړ، تواب غبرګې ځنګلې خپل مخ ته ونیولې، درنه څپېړه یې غوږ ته سیخه شوه.
نیکه چیغه کړه !
ـمه ! هلک دی.
د اور له خونې وارخطا ښځې راووتې.
د تواب پلار شاته شو.
تواب په ژړغوني غږ وویل:
ـپه کوران که مې نیکه ته ویلي وي.
تره یې چیغه کړه !
ـمخ دې تور، تولو واورېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب منډه واخيسته، کوټې ته لاړ، په تياره کې غلی کېناست.
د جُوجُو خواشينې غږ يې واورېد:
ـ وبښه !
تواب وسونګېد.
جُوجُو وويل:
ـ مه ژاړه، هسې هم خفه يم.
تواب چيغه کړه !
ـ دا وخت نو د پوښتنې و؟
جوجُو وويل:
ـ نن شپه ځم.
تواب نيغ کېناست:
ـ ولې؟
ـ تحقيق مې خلاص شو.
ـ بيا به دې ووينم؟
ـ نه شم راتلای، دلته د خوشالۍ خبره نشته، تر دې ځايه د غږ ماشين هم نه دی. خو تا زحمت راسره وايست. مننه.
جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب له وچو پاڼو د انګورو څو ژېړې دانې ور ټولې کړې، خولې ته یې واچولې، د پولې پر سر غلی کېناست. شاوخوا یې وکتل، په تاکونو پورې لا یوه، نیمه وچه پاڼه باد وهله.

تواب چیغه کړه !

_اررې ! ! !

پسونه د باغ دروازې ته ور روان ول.

تواب له ځمکې یوه لویه لوټه ورپورته کړه، لوټه د دروازې په زنګ وهلې اهن چادر ولګېده،

پسونه بېرته راوګرځېدل. تواب کېناست، سر یې وځړېد ، له ځمکې یې یو خلی ور پورته کړ، پر خاورو یې څو لیکې و ایستې.

ځنګ ته یې وکتل، یو دم یې چیغه کړه، تر پولې یې ټوپ واچاوه، ودرېد. ورمېږ یې کوږ کړ، جُوجُو ځړېدلی سر ناست و.

تواب وویل:

_له ما خو دې زړه وایست.

جُوجُو غلی و.

تواب وویل:

_څه وخت راغلې؟

جُوجُو سر پورته کړ:

_نه اورم !

_څه وخت راغلی؟

جُوجُو په لوړ غږ وویل:

_غوږونه مې درانه دي، ستا سو په حساب درې ساعته د غږ په ماشین کې وم.

تواب د جُوجُو تر څنګ کېناست. هغه ته یې وکتل، په شنه سترګه کې یې پخوانۍ ځلا نه وه پاتې.

جُوجُو وویل:

_د ځمکې د کرې له څنګه تېرېدم، را په یاد شوې.

تواب په حیرانۍ ورته کتل:

جُوجُو وویل:

_کور ته مو ورغلم، نیکه دې په کمپله کې ځان پټ کړی و، ټوخل یې. بیا مې د اور کوټه درپسې وغوښته، خو هلته هم نه وې، له غوا مې پوښتنه وکړه، ویل یې چې باغ ته یې پسونه بېولي دي.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو غلی شو، په ښي اوږده غوږ کې یې ګوته ننه ایسته، لاس ته یې تکان ورکړ، ویې ویل:
ـ په دریو، څلورو میاشتو کې لوی بدلون راغلی دی، هغه ولاړ فصلونه، شني پاڼې، رنګارنګ مرغان، هېڅ هم نشته، هره خوا سپېره ده.
تواب وویل:
ـ منی دی.
جُوجُو غوږ ور نږدې کړ.
تواب چیغه کړه!
ـ منی دی.
جُوجُو یو دم شاته شو، ویې ویل:
ـ دومره هم نه.
غلی کېناست. ویې ویل:
ـ جزا یې راکړه.
تواب په حیرانۍ ور وکتل:
ـ ولې؟
ـ نه یې منله، ویل یې چې دا هر څه دروغ دي.
تواب وویل:
ـ څه؟
ـ تحقیق یادوم، د منلو وړ نه ورته ښکارېده.
تواب په حیرانۍ ورته کتل:
جُوجُو وویل:
ـ تحقیق مې معلم ته وروسپاره، خوشاله وم، د ښو نومرو تمه مې درلوده، خو په سبا یې د مکتب اداري ته ور وغوښتم. د مکتب مدیر او معلمین په غوسه ښکارېدل. ټول په یوه خوله ول چې تحقیق دروغ دی. حیران شوم، د وضاحت غوښتنه مې وکړه. د ستورو پېژندنې معلم ولاړ شو، ویې ویل:
ـ مدیر صاحب! زه تېر کال ځمکې ته تللی وم، ډېرې برخې مې ولېدې، او سیدونکو یې سم ژوند درلود، په مینه یوځای ول، له یو بل سره یې همکاري کوله، خپل وطنونه وربانديې ګران وو، غلا، نورو ته په سپکه کتل، ظلم او وحشت یې بد یاداوه. ما په ځمکه کې داسې څه ونه لیدل، لکه جُوجُو چې لیکلي دي.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو غلی شو، سريې وځړېد، ويې ويل:
ـ د ځمكې په كره كې مې د افغانستان نخشه ورونښوده، خو يوه هم باور نه كاوه.
د اخلاقو استاد له مدير نه د پوپو د راوستلو اجازه وغوښته. پوپو تر ما يو صنف مخكې دى، په درس كې مثال نه لري، درې پرله پسې صنفه يې د فكر پانګه جايزه وړې.
پوپو راغى او په احترام ودرېد.
د اخلاقو استاد، مدير ته وكتل:
ـ پوپو تېر كال ځمكې ته تللى و. په تحقيق كې يې مختلف هېوادونه ياد كړي دي، كه مو اجازه وي، نو زه به له پوپو څخه څو پوښتنې وكړم.
د مدير شنه سترګه ورپېده.
د اخلاقو معلم پوپو ته مخ ورواړاوه:
ـ د جُوجُو تحقيق مې مطالعه كړ، ليكلي يې دي چې انسانان د نجونو د تعليم مخالف دي.
پوپو وويل:
ـ داسې نه ده، زه د بنګله دېش په نوم يوه وطن ته لاړم. يوه كورنۍ مې وليده، له نيستۍ د سړک په لوى پلچک كې اوسېدل. خو په نجونو او هلكانو يې درس وايه، په تحقيق كې مې هم ليكلي دي، په همدې كور كې څلور ماشومان اوسېدل، درې يې نجوني وې، مور به يې هر سهار وښنته ور چوټې كړل او د مكتب جامې به يې وراغوستې. زه په ځمكه كې تر سلو ډېرو هېوادونو ته تللى يم، په خوار او شتمن، كافر او مسلمان كې مې داسې څوک ونه ليدل چې د نجونو له مكتب سره مخالف وي.
د اخلاقو معلم وويل:
ـ جُوجُو ليكلي چې دې خلكو مينه نه پيژندله، تل يې د يوبل پښې وهلې، كركه،دروغ او غلا پكې حاكمه ده.
پوپو يو دم وخندل، غلى شو، ښښنه يې وغوښته، ويې ويل:
ـ دا نو د منلو وړ نه ده. زه په ډېرو ځايونو وګرځېدم، خو په انسانانو كې مې كركه ونه ليده. دوى له يو بل سره په مينه ژوند كوي، يو وخت يوه افريقايي هېواد ته لاړم، په روغتون كې مې يوه تورپوستې ښځه ولېده، نه پوهېدم چې څه ورباندې شوي وو، خو د بدن ټولې غوښې يې شړېدلې وې. هر څه يې په بستره كې ول. ما په خپله وليدل، يوې سپين پوستې نرسې يې ځاى ور پاكاوه، وروسته يې تشناب ته يووړه او په خپلو لاسونو يې پرېمينځله. نرسه موسكه وه، په تندي كې يې ان يوه نرۍ ګونځه هم نه ښكارېدله.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې شوه د دروغو خبره. دروغ خو په هر دین کې ناروا دي، انسان مړ که، خو دروغ به ونه وایي.
د اخلاقو معلم وویل:
ـ د جُوجُو په تحقیق کې مې ولوستل چې انسان پوچې خبرې کوي.
پوپو وخندل:
ـ نه یې منم، ما د ډېرو خلکو خبرې واورېدې. غټه غوسه یې د (وبخښی) ټکی دی.
د اخلاقو استاد بله پوښتنه وکړه!
ـ د قسمونو په اړه یې څه وایې؟
ـ قسم خپل شخصیت ته تاوان کښي، انسان په دې باور دی چې رښتیا خبره قسم نه لري.
استاد وپوښتل:
ـ جُوجُو وایي چې د ځمکې خلک په خپل سر یو بل وژني؟
ـ نه، هر هېواد خپل قوانین لري، دوی محکمه ورته وایي، د قاضي په نوم یو څوک پرېکړه کوي، خو پرېکړه یې هم هوایي نه ده، تحقیق کوي، شاهدان غوښتل کېږي او که یو څوک مجرم وپېژندل شي، د هغه جرم ته په کتلو سره سزا ورکوي. ما په ډېرو ملکونو کې تحقیق وکړ، خوار او غریب، ټول خپلو قوانینو ته احترام لري.
یوه ورځ مې یو ځای د انسانانو ګڼه ګوڼه ولیده، ورغلم، یوه وړه نجلۍ د موټر تر ټایر لاندې وه. مور یې بدې ورځې کولې، ژړل یې. خو موټروان ته یې څه نه ویل. امبولانس راغی، د نجلۍ مړی یې یووړ. د پولیسو موټر ودرېد، موټروان په خپله ور روان شو.
د اخلاقو استاد وویل:
ـ د ځمکې خلک له حیواناتو سره څنګه رویه کوي؟
ـ اه! پوښتنه یې مه کوه. هېڅوک حق نه لري چې کوم حیوان ته ضرر ور ورسوي، ښکار بند دی. ان په ډېرو سیمو کې یې د حیواناتو د اوسېدو له ځایه جالۍ راګرځولې دي. انسانان وېره لري چې موټر یې ونه وهي. دوی له حیواناتو سره مینه لري، خوراک ورکوي او ډاکټران یې ورته ټاکلي دي. دوی په حیواناتو ویاړي او له ډېرو لیرو سیمو څخه نور خلک د لیدو له پاره ورځي. ما په خپله ځیني افریقایي هېوادونه ولیدل، ډېر عاید یې له همدې برخې پوره کېږي.
د اخلاقو معلم وویل:
ـ خو د جُوجُو تحقیق هغه څه نه دی چې ته یې وایې؟
پوپو ما ته وکتل.
د اخلاقو معلم وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـیوه وروستۍ پوښتنه. جُوجُو ادعا لري چې انسان خپل پل، سړک، مکتب، د برق پایپ... له مینځه وړي ! انسانان په وطن پالنه کې څنګه دي؟

د پوپو سترګه وځلېده:

ـزه به یوه کیسه درته وکړم. په یوه وطن کې مې یو ماشوم ولید ، خپل بیرغ ورسره و. منډې یې وهلې، یو دم یې پښه بنده شوه، ولوېد. بېرته په پښو ودرېد ، زنګون یې وینې و ، خو ده په خارو سپېره شوی بیرغ ښکلاوه.

هر انسان له خپل هېواد سره مینه لري، دوی ته هر څه خپل وطن دی. هڅه کوي چې پاک یې وساتي، ښکلی یې کړي او په ابادۍ کې یې برخه واخلي. ما په ځمکه کې داسې وطنونه ولیدل چې پلونه، سړکونه او تعمیرونه یې د ښیښو په څېر ځلېدل. په دوی کې هغه څوک د احترام وړ دی چې خپل وطن ته ګټور وي.

پوپو غلی شو، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

ـنه پوهېږم ! ما خو په ځمکه کې یوازې وطن دوستي ولېده. جُوجُو شاید کوم بل ستوري ته تللی وي.

د اخلاقو معلم وویل:

ـتلی شې.

پوپو له ادارې ووت.

مدیر د فکر د پاڼې یوه وړه ټوټه خولې ته واچوله. یوه شېبه غلی و ، وروسته یې سر پورته کړ، په غوسه یې وویل:

ـجُوجُو په دې ستوري کې لومړنۍ کس دی چې دروغ وایي، ځکه نو باید سخته جزا وویني. دی تر ټولو د ډېر وخت له پاره د غړ په ماشین کې واچوئ. له مکتبه هم اخراج دی.

ناڅاپه عکسونه را په یاد شول، ښه ثبوت و ، د خپل تحقیق د سپینولو له پاره مې اجازه وغوښته، سفینې ته لاړم او له هغه ځایه مې د مکتب ادارې ته برقي عکسونه ورولېږل.

خوشاله وم، ځان مې د سترګو په رپ کې وررساوه، مدیر او نورو استادانو دېوال ته کتل. د تاریخ استاد پر دېوال لاس تېر کړ، خړه کلا راغله. ویې ویل:

ـدا عکس دې له کومه کړ؟

په خوشالۍ مې وویل:

ـد تحقیق په وخت کې مې واخیست.

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد د یوې ماشومې عکس راووست چې په خاورو کې ناسته وه، ببر ویښته یې درلودل او په غاړه یې څو ژېړ پیاز راځړېدل.
استاد وویل:
_ دا ؟
ځواب مې ورکړ:
_ د تحقیق په وخت کې مې واخیست.
استاد یوه بل عکس ته اشاره وکړه. په عکس کې زاړه او واړه راټول وو، دوه سپي یې سره جنګول، د سپیو خولې او غاړې په وینو کې سرې وې.
ومې ویل:
_ د تحقیق په وخت کې مې واخیست.
بل عکس راغی، کوچني کوچي هلک پرتوګ نه درلود، مچان پرې بوڼېدل.
استاد څو نور عکسونه هم واړول، په یوه کې د دوو ماشومانو په وچه ډوډۍ جنګ و، شاته یې ښځو خوشایې تېل، په بل کې د کلي نایي په خاورو کې د ناست بوډا پر پښه داغونه اېښودل، بل...
مدیر وویل:
_ بس دی، پوښتنه دې وکړه!
د تاریخ استاد خپل غټ غوږ وګراوه، شنه سترګه یې وځلېده، ورو یې وویل:
_ ټول دروغ دي.
په خبره کې یې ورولوېدم.
_ تاسو ولې دومره بې باوره یاست؟
مدیر چیغه کړه!
_ ادب.
غلی شوم.
د تاریخ معلم له مدیر نه اجازه وغوښته، ماته یې وکتل، ورو یې ویل:
_ زه د انسانانو په حساب درې سوه کاله مخکې ځمکې ته تللی وم، هغه وطن ته لاړم چې ته یې اوس د تګ ادعا لرې. هماغه وخت لا دې خلکو د ختو په کورونو کې ژوند کاوه، در په دره، ورېږې او بې تعلیمه ول، ژوند یې په سختنه تېرېده، هېڅ سهولت یې نه درلود. هغه وخت یې هم اور په خوشایو بلاوه، امکان نه لري چې په درېو سوو کلونو کې دې څوک بدل نه شي.
د تاریخ معلم غلی شو، شنه سترګه یې وځلېده، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ رښتیا وو ایه، د درې سوو کلونو مخکې عکسونه دې له کومه کړل؟
دا خبره نو د زغملو نه وه. پر دېوال مې لاس تېر کړ، ستا د نیکه عکس مې ورته راووست چې له ټیوټا موټر سره ولاړ و. د تاریخ استاد ته مې وویل:
ـ اوس نو مه وایه چې درې سوه کاله مخکې، موټر هم ول.
د تاریخ استاد عکس ته وکتل، په زوره یې وخندل:
ـ کوټ، کوټ کوټ... د عکس په جوړولو کې جوړه نه لرې.
یو دم یې پر عکس لاس کېښود، جدي څېره یې ونیوله، په زوره یې وویل:
ـ مدیر صاحب ! د عکس تر شا ډېران او رنګ دېوالونه دي. خاورې، خړ کورونه، په خاورو کې بې پرتوګه ناست خیرن ډنګر ماشومان، سپېره مخونه، پر دېوال سرېښ ګرد ګرد خوشایي... ټول هغه څه دي چې ما درې سوه کاله مخکې لیدلي وو، دا یې بله ګناه. جُوجُو د موټر عکس په درې سوه کاله مخکې عکس کې ګډ کړی دی.
مدیر ولاړ شو:
ـ پرېکړه هماغه ده. له مکتبه اخراج او د غږ په ماشین کې اېښودل.
چیغه مې کړه !
ـ نه یې منم !
د ستورې پیژندنې استاد په پښو ودرېد، شنه سترګه یې را واړوله، ورو یې وویل:
ـ اقرار وکړه ! له دروغو څه نه جوړېږي.
ومې ویل:
ـ خو تحقیق او عکسونه دواړه رښتیا دي.
د ستورو پېژندنې استاد پر دېوال لاس تېر کړ. عکس راغی. پاک او ښکلي ښارو، د لمر رڼا د هسکو تعمیرونو ښیښې ځلولې، تر شنو ونو لاندې پر تور پاک سړک منظم پرېولې موټر روان ول.
استاد وویل:
ـ دا عکس مې څه موده مخکې د ځمکې له یوې برخې واخیست.
بل عکس یې راووست. شنې ونې وې، د سرو او ژېړو ګلانو په مېنځ کې څو خوشاله ماشومانو ټال خوړ، له رنګه او جامو پاک او تازه ښکارېدل.
بل عکس راغی. له تورو حجابونو د پېغلو سپین، تازه مخونه راوتلي ول، پر سرو شونډو یې موسکا پرته وه، مکتب ته تلې.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور عکسونه هم بدل شول، په هوا کې د رېل پټلۍ او تور سړکونه، د طيارو او کمپيوټرو د جوړولو کارخانې، په نس ماړه خلک، شنه او پرېولليي ځنګلونه، د خلکو په مينځ کې کرارې هوسۍ... ټول هغه څه و چې زما له عکسونو سره يې فرق درلود.

ومې ويل:

ـتا يوازې اباد ملکونه را اخيستي دي.

استاد وخندل:

ـاه ګرانه ! د خوارو انسانانو عکسونه هم راسره شته، خو هغه هم ستا د تحقيق خلاف دي.

استاد خپل لاس پر دېوال تېر کړ، عکس راغی، يوې زړې ښځې يوه ببر سرې ليونی ته په کاشوغه کې خواړه ورکول.

استاد وويل:

ـدا خلک مې په يوه اسيايي غريب هېواد کې پيدا کړل، خو بيا هم ستا د تحقيق تر انسانانو ښه دي، خوار به وي، خو په ليونې پورې پلاستيکي خلطې نه تړي.

يو بل عکس يې راووست:

استاد وويل:

ـدلته يو خوار ړوند بوډا ښکاري، تر سړکه نه شوای تېرېدای، تر څنګ ولاړ سړی يې ميليونر دی، د کيمياوي سرې کارخانه لري، له خپل موټره ځکه را ښکته شوی چې بوډا تر سړک واړوي.

بل عکس راغی:

ـدلته ګنه ګونه ده، په سلګونو ښوزله خلک د خپل ښار د پاکولو له پاره راوتلي دي. وطن ورباندې ګران دی.

مدير چيغه کړه !

ـبس دی ! نورو دلايلو ته ضرورت نه ليدل کېږي، معلومه شوه چې د ځمکې په ټوله کره کې دومره ساده خلک نشته لکه جُوجُو چې په تحقيق کې ليکلي دي.

استاد پر دېوال لاس تېر کړ، عکسونه ورک شول، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

ـپه خوارو او غريبو، دواړو کې مې نيمايي عکسونه په مسلمانو هېوادونو کې اخيستي وو.

جُوجُو غلی شو. تو اب ته يې وکتل ويې ويل:

ـد غږد ماشين جزا مې تېره کړه، خو له مکتبه پاتې کېدل راته سخته وه، پلار مې ورغی، مدير ته يې خواست وکړ چې زوی ته مې يو بل چانس هم ورکړه. جلسه کېناسته، ويې منله، او س يې له سره په تحقيق پسې رالېږلی يم.

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـ دلته تحقيق کوې؟

جُوجُو وخندل:

ـ اه ګرانه! بيا مې مه شرموه.

ورک شو.

پای

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولای سئ د لراوبر ویبپاڼې په برېښنايي کتابتون کې زيات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفريحي وخت کې مطالعه کړئ .

د لراوبر انلاين کتابتون ستاسو لپاره د لاندينيو موضوعګانو اړوند آثار پر ليکه کوي :

- **اسلام او مذهب**
- **ساينس او تخنيک**
- **سپورټ او روغتيا**
- **تاريخ او سياست**
- **هنر او ادبيات**
- **دماشومانو لپاره**
- **بېلابېل آثار**

www.Larawbar.net/library

WWW.LARAWBAR.COM

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library